

SÖKAREN

NR 4

1981

LÖSNUMMERPRIS 8:00 inkl. moms

Wäxthuset Galleri Medmera med lokaler i ett f d apotek på Bellmansgatan i Stockholm är en samlingspunkt för "Nya Tidsålderns" idéer. Där vill man i en anda av kärlek och harmoni verka för bl a höjande av människans andliga nivå, frigörande av kreativ och andlig förmåga och för människors ansvarstagande för sig själva och sina relationer till varandra och jorden. På bilden ses Mark Mawrence föreläsa. (Foto Per Sellmann)

Tarika Lennerbjörk och Lars Lagerstedt på Galleriets kontor. (Foto Åsa Freij)

GALLERI MEDMERA

Kurser och föredrag om självutvecklingsvägar och psykoterapeutiska tekniker – "bodywork", "rebirthing", massagemetoder, yoga, meditation, healing, "rätt kost", dramapedagogik. Även konstutställningar och litterära aftnar.

Reportage Åsa Freij

Galleri Medmera skapades 1976 av en grupp människor med kulturella och terapeutiska intressen. De bildade en ideell förening som kallades Tvärkultur Galleri Medmera och bedrev verksamhet i de gamla apotekslokalerna på Bellmansgatan 20 A i Stockholm i form av utställningar, musikaftnar, lyrikkvällar, föredrag samt olika slag av terapier. En av de drivande krafterna var psykolog Lena Wadenmark-Tuulse. Föreningen blev snart en samlingspunkt för känslofrigörande

de terapi, som exempelvis primalterapi. Primalföreningen hade under ett par år sin verksamhet i galleriets lokaler.

I oktober 1979 upplöstes föreningen. Men den uppstod igen i en ny form genom att fyra personer fortsatte arbetet och bildade Föreningen Wäxthuset Galleri Medmera. Den nya föreningen med 250 – 300 medlemmar har en liten personal som är lågt men dock avlönad.

En ständig utvecklingsprocess pågår inom galleriet, och det är nu

på väg att bli ett center för en helhetssyn på människan. Var detta center i fortsättningen ska ligga vet ännu ingen, eftersom galleriet före den första maj måste flytta från de nuvarande lokalerna, sedan flera av grannarna klagat och hyresnämnden funnit verksamheten störande.

– Vi har försökt ta hänsyn till klagomålen, säger Arne Didron på galleriet. Vi har installerat mjukdörrsfångare, och vi stänger numer klockan 21.30 på kvällen. Primalte-

rapi förekommer endast i ett ljudisolerat rum i källaren, så inga skrik kan höras upp i huset.

– Men den första maj är vi hemlösa – om lokalfrågan inte är löst innan dess. Vi försöker hitta lokaler som är lämpliga och billigare än de nuvarande, vilka kostar 8 300 kronor i månaden.

LARS LAGERSTEDT

– För att finna en lämplig arbetsform och en hållbar organisation, så att vi kan förverkliga våra målsättningar krävs mycket planerande, diskuterande, prövande och omorganisering, säger galleriets Lars Lagerstedt till Sökaren.

– Och det har vi jobbat hårt med hela hösten. Nu börjar vi finna formen och börjar kunna formulera våra målsättningar, fortsätter han. Vi arbetar för närvarande med en programförklaring.

– Hur är galleriets målsättning?

– Vi vill arbeta för att sprida idén om den hela människan, alltså en holistisk människosyn och världsuppfattning. Vi ser galleriets verksamhet som ett viktigt komplement till det traditionella politiska arbetet och miljörelsernas verksamhet, svarar Lars.

– Du säger komplement. Det betyder att ni i alla fall inte förkastar den rådande samhällsordningen?

– Den rådande samhällsordningen motsvarar väl vår kollektiva medvetandenivå. Ska vi förändra samhället, så måste vi förändra vår medvetandenivå och vårt sätt att tänka.

– Ett samhälle baserat på ett holistiskt synsätt tar hänsyn till hela människan, dvs alla de mänskliga behoven.

– Vad menar ni med holistisk? Detta ord förklaras sällan tydligt. Det håller på att bli ett modeord som inte ifrågasätts men som heller ingen riktigt vet vad det innebär.

– En holistisk syn innebär att se människan som en naturlig del av en helhet, en helhet som inbegriper våra andliga, känslomässiga och fysiska behov. Dessutom inbegriper det i lika hög grad vår harmoni med naturen och allt liv omkring oss.

– Att människan befinner sig i harmoni med sin livsmiljö är viktigt, säger Lars Lagerstedt vidare. Gör hon inte det, så uppkommer ohälsa och frustration. Vi vill bidra till att skapa förutsättningar för att människorna ska bli harmoniska individer och därmed också samhället bli harmoniskt. Ett harmoniskt samhälle kan byggas endast om människorna är harmoniska.

Vi talar en lång stund om vår mänskliga vana att uppfatta samhället som en företeelse utanför oss

själva. Det är samhället där, och vi här – som om vi inte vore samhället – och vi är också vana att skylla många av våra svårigheter på samhället.

Lars poängterar föreningens ambition att arbeta i och med samhället, inte ta avstånd ifrån det.

– Vi vill hela tiden hålla sambanden individ-grupp-samhälle aktuella. Det gör vi bland annat genom föredrag och diskussioner. Med terapier vänder vi oss främst till individen som sådan för att hjälpa honom i hans arbete med sig själv.

– Varje människa behöver någon gång i sitt liv gå in i sig själv och möta sina rädslor och blockeringar – och arbeta igenom dem för att kunna fungera bättre och bli en bättre samhällsmedlem, menar Lars, och med en bra samhällsmedlem avser han en människa som har förmåga att ta fullt ansvar för sig själv och även för andra människor och för företeelser i sin omgivning.

– Vi vill tillhandahålla medel att uppnå detta! Men det är svårt att bygga ett sådant center, det första i Sverige.

Lars Lagerstedt menar att det finns arrangörer av olika kurser, där man kommer och går, men inget center för humanistisk psykologi, som man kan vistas på och leva med i. På Galleri Medmera kan man bara vara. Det är öppet från tio på morgonen till tio på kvällen. Man kan sitta i den vegetariska serveringen och gå omkring i strumplästen eller också i egna eller galleriets tofflor, och prata med andra människor som har samma intressen som man själv, hålla sig informerad om vad som händer i "den nya tidsåldern" via anslagstavlan och utlagda broschyrer och flygblad. I en framtid kommer man också att i viss utsträckning kunna låna och köpa böcker på galleriet.

– Något liknande vårt center finns i Norden endast i Trondheim i Norge!

CARIN HEDIN

Carin Hedin är en av terapeuterna på galleriet. Hon är utbildad psykolog och har dessutom en tvåårig påbyggnad med gruppterapiutbildning och kurser i humanistisk psykologi. Hon sysslar främst med rebirthing, massage, affirmationer, musikterapi, bioenergetics, guidade fantasier och meditationer.

Carin framhåller att det är en viktig arbetsmetod vid galleriet att ge varje klient den terapi som just han eller hon behöver. Alla terapier passar inte alla människor, och det kan vara svårt att veta var roten till de egna problemen sitter och vilken metod som passar bäst. Man vet in-

te alltid heller vilka former av hjälp som finns att få.

– Man mår dåligt och har hört talas om någon viss terapi, och så frågar man efter den i hopp om att den ska kunna hjälpa. Men det är inte säkert att den är den bästa hjälpen i just det fallet, förklarar Carin och tillägger att terapeuten eller terapeuterna därför alltid börjar med samtal med personen i fråga. Ibland kan det vara så att en terapeut märker att det här problemet skulle passa bättre för någon annan att ta hand om. Ofta jobbar man också i team – en vanlig metod i USA för övrigt. Samma person kan behöva hjälp på flera områden.

– Därför är det bra att vi är flera terapeuter med olika metoder och kan samarbeta. Vi kan komponera program som passar varje individ. Alla söker inte heller för problem, utan är mera intresserade av självutveckling.

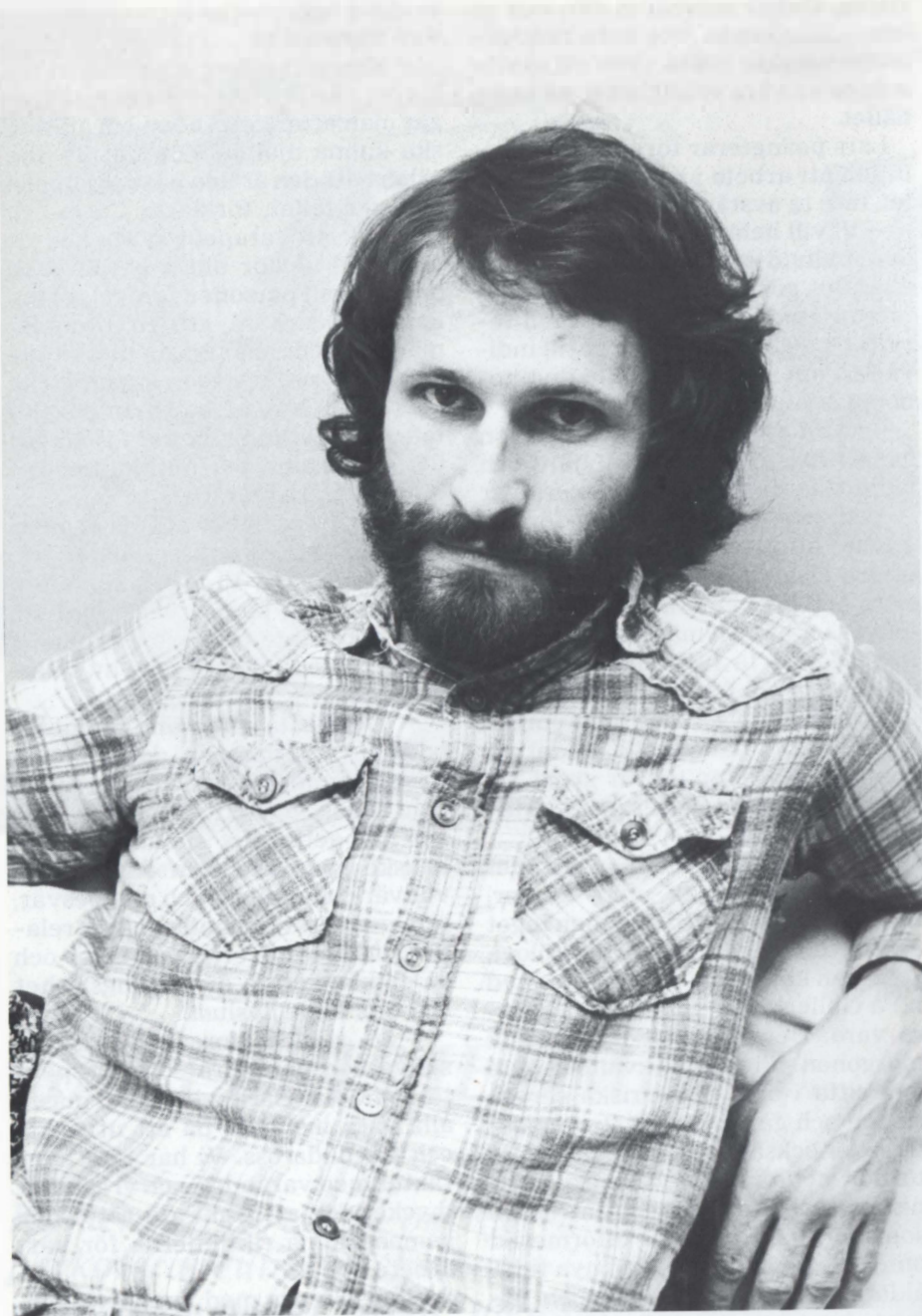
– De flesta problem vi möter bottnar i bristande kärlek och trygghet under barndomen – något man sällan är medveten om – vilket har gett dålig självkänsla och kanske symptom som ångest, huvudvärk, andnings- och magbesvär, samlevnadssvårigheter eller relationsproblem överhuvud taget och en allmän känsla av meningslöshet och bristande livslust.

– Vi ställer stora krav på oss själva och varandra som terapeuter, berättar Carin vidare. Vi måste alla vara inställda på att utveckla och fortbilda oss. Vi har täta kontakter med varandra, och vi arbetar mycket för att finna de rätta och gemensamma riktlinjerna för vårt arbete.

I konsekvens med denna vidareutvecklingsambition reser galleri-medlemmarna, främst då terapeuterna, mycket. De flesta har besökt terapicentra, psykologer och "växthus" utomlands. I USA, främst Kalifornien, finns kanske den mesta kunskapen att hämta och de flesta exemplen att se.

Vårintern 1981 är flera av galleriets terapeuter på väg åt olika håll i världen för att lära mer. Några gör sällskap, andra reser enskilt. Vissa ställen och personer besöks förr eller senare av de flesta. Poona i Indien och Sai Baba, också i Indien, är exempel på det. Leonard Orr i USA får också många svenska besök.

Ofta kommer utländska lärare och experter till galleriet. Med dem försöker man sedan hålla en oavbruten kontakt. Ibland byter man terapeuter med andra länder; på så sätt kostar det mindre att få en gästande terapeut, och den svenska terapeuten får tillfälle att praktisera utomlands, varvid båda får nya er-

Arne Didron är terapeut med mera på Medmera. (Foto Per Sellmann)

farenheter som de kan ta med sig hem.

Galleriet försöker bygga upp ett kontaktnät – liknande det "nätverk av ljus" som "växtsamhället" Findhorn i Skottland försöker skapa mellan grupper och enskilda vilka arbetar i "den nya tidsålderns" anda.

På hemmaplan samlas terapeuterna ofta till större möten och mindre handledningsgrupper. I de små grupperna tar man upp text personliga problem, råder varandra i klientfrågor, diskuterar arbetsproblem och förbereder frågor som kan tas upp på de större mötena. Exempel på sådana frågor är: Ska vi ha etiska regler och hur ska de i så fall utformas? Tystnadsplikt! Vad är terapeutens ansvar och vad är klientens? Vilka erfarenheter

lemsserveringen får vi en pratstund.

Verksamheten präglas av de människor som är med och formar den, säger han. Deras inriktning ger galleriet dess inriktning. Vi har alla olika huvudintressen. Själv ser jag den andliga delen som särskilt väsentlig och har väl sedan jag kom med här bidragit till en andlig atmosfär bland annat genom att verka för kurser i meditation och healing.

Findhornandan ligger Arne varmt om hjärtat.

En av deltagarna i massagekursen, Birgitta Norman, som är med i samtalet över rödbetsoppan, håller med: den andliga inriktningen är väsentlig och får inte underordnas det tekniska. Kärlek och engagemang är viktiga botemedel. Birgitta är själv naturläkare och har erfart betydelsen av den andliga dimensionen.

– Utan den når man aldrig riktigt bra resultat.

Arne vill se galleriet som ett viktigt ställe, som kan ge människor möjlighet att växa som individer. Med växa menar han främst att lära sig ta ansvar för sig själv. Gör man det, så tar man också ansvar för det man har omkring sig. Och att ta ansvar är inget offer utan ett resultat av inre frihet och mognad.

Arne vill vara en allsidig hjälpare. Han har ägnat många år åt att lära känna olika terapier. Han har skaffat sig naturläkarutbildning och arbetat med rebirthing och som naprapat.

Om sin kurs i bindvävsmassage säger han:

– Det rör sig om en teknik som balanserar nervsystemet och därmed helar olika organ. När man får balans i nervsystemet, blir organen friska. Med massage på bindvävszoner påverkar man de nerver som utgår från dessa zoner och därmed de olika organen, som regenerar sig när balans uppstår i nervsystemet. Bindvävsmassagen ger alltså en effektiv påverkan på hela kroppen.

– Man kan också lära sig att behandla sig själv – så långt armarna räcker – förklarar Arne.

De flesta av de 22 deltagarna på den fyra söndagar och en kväll långa kursen var själva terapeuter eller arbetade med naturmedicin eller inom närbesläktade områden. Men för många var det här något nytt som de föreföll att uppskatta.

– Jag tycker det verkar vara väldigt bra och kommer att använda det i behandlingen av mina patienter, sa Birgitta Norman, som också uttryckte sin uppskattning och glädje över att det finns ett sådant ställe som Galleri Medmera.

– Bara att gå omkring här och kunna slinka in på serveringen och få nyttig mat är välgörande, ansåg hon.

Den lilla serveringen drivs av en arbetsgrupp på sex personer och betjänar främst kursdeltagare. Servering för allmänheten har man inte tillstånd till. Men medlemmarna är många, och gästerna likaså. För 17 kronor får man en hel lunch och för två kronor ett äpple. Man betalar genom att själv lägga pengar i en skål. Matgästernas ärlighet betvivlas inte. För en krona kan man också ta en papperslapp med några ord att meditera över och inspireras av under dagen. På den lapp vi tog stod det: Känn i varje fiber av din kropp hur du lever och njuter!

KLIENT PÅ VÄXTHUSET

Jag är en av dem som sökt sig till Växthuset Galleri Medmera för att jag inte mår bra. Jag vet inte riktigt vad mina problem beror på. Och jag är inte tillräckligt dålig för att söka konventionell hjälp, dvs jag har inget riktigt konkret att peka på. Jag kan inte gå till sjukhuset, tycker jag, och säga att jag känner mig ensam och stressad, inte kan fatta beslut, inte förstår livets mening, är rädd för världens utveckling, tycker att allt är motigt och skrämmande, att relationer ofta blir så trassliga och att egot och samvetet inte kan samsas utan gör mitt inre till ett slagfält. . . . Men det kan jag säga till Carin och Lars. Jag är säkert inte den första de möter som känner sig så här. Och de har nog gjort det själva också – annars skulle de inte ha blivit terapeuter på Växthuset.

Vi går igenom min person så långt vi hinner under en dryg timme – allt ifrån familjeatmosfären, när jag var liten – och kommer bland annat fram till att mina föräldrar inte passade alltför väl ihop, att jag åter fel, kan mycket psykologi utan att kunna tillämpa det på mig själv, motionerar för litet, tänker och grubblar för mycket och behöver göra något konkret åt mitt vardagsliv.

– Vi kan föreslå olika åtgärder för att förbättra din livssituation och din attityd till livet, säger Carin och Lars. Det finns terapeutiska metoder för att lösa upp gamla psykiska och fysiska spänningar, och det finns metoder som du själv kan använda dig av hemma för att öka ditt välbefinnande. Vi tycker att du ska prova bla bioenergetic och rebirthing för att lösa upp spänningar lagrade i kroppen och för att öka kontakten med din egen kropp. Vidare vore det värdefullt om i te-

rapin även ingick guidade dagdrömmar, massage och meditation.

Carin och Lars klargör innebörden av de olika metoderna och på vilket sätt de skulle kunna hjälpa just mig.

De uppmanar mig att tänka över var vi talat om och ta ställning till hur jag vill fortsätta min självutveckling.

REBIRTHING

Rebirthing ("återfödelse") är en metod för att tvätta bort känslöknutar, gamla spänningar och gömda känslor som finns inom oss och ställer till problem.

– Knappt någon är fri från sådant, säger Arne Didron som ska hjälpa mig med den första övningen i denna andningsterapi.

– Den har hjälpt mig mycket, berättar han. Jag tyckte att jag hade klarat den kroppsliga sidan genom yoga och rätt kost, och den tanke-mässiga sidan genom meditation, filosofi och en positiv livssyn. Men jag mådde ändå inte helt bra. Det var något som fattades. Jag visste inte hur jag skulle klara de återstående problemen. Primalterapi passade mig inte. Jag tyckte det var för negativt.

– När jag kom i kontakt med rebirthingmetoden, förstod jag att det var den jag hade väntat på. Den klarade känslösidan, där jag dittills inte lyckats arbeta igenom mig själv, fortsätter Arne.

Nu är det min tur att pröva rebirthing. Jag ligger på rygg med slutna ögon. Arne sitter bredvid. Det finns alltid en terapeut till hands under de här övningarna som ofta tar två-tre timmar.

Arne förklarar vad som händer:

– När man andas relativt djupt och utan paus mellan in- och utandning, så pumpas en mängd energi in i kroppen. Den fungerar som tvättmedel som far runt och gör rent. Känslöknutar löses upp. Först kan syreomsättningen ge litet yrsel, stickningar i armar och ben. Sedan kan det hända saker, ibland mycket, ibland nästan inget. Det kan komma upp olika slags känslor. Detta kan vara jobbigt, men det är då det gäller att fortsätta. . . .

Jag ställer in mig på att det kan "hända saker" och att inte bli rädd och backa ur. Lika inställd är jag dock på att inte släppa fram något. Man kan själv hindra det. Jag hör nog till den skeptiska, svärsuggerrade typen.

När övningen kommit igång, fundrar jag på om jag får tänka eller ska försöka meditera på andtagen. Jag tror att jag inte ska bryta av med att fråga och sysselsätter mig så avspänt jag kan med några gam-

la favorittankar och favoritproblem medan jag också lyssnar till andtagen och försöker låta bli att göra vilopaus mellan dem. Ibland känner jag mig litet sömning och andtagen blir långsamma. I regel kommer jag på mig själv med detta och tar i igen. Men ibland kommer en order från Arne: "Andas!" Då och då kommer en lätt pirring i kroppen och något slags vision av en fläck framför ögonen. Men inget mer händer. Tiden går och försvinner. Ibland tycker jag det är långtråkigt, ibland känner jag mig behagligt dvallik, tror att jag hela tiden är helt medveten om vad som händer, men knappast om hur mycket tiden har gått.

Plötsligt säger Arne att det är dags att sluta. Jag har andats i en timme och tre kvart, visar det sig. Det hade jag inte trott.

Arne upplyser mig om att jag slutat andas flera gånger, en halv och en minut i taget, gått ur och i kroppsmedvetandet. På det sättet kan man reagera på rebirthingövningen; det är inte så effektivt för spänningssupplösningen men vanligt.

– Ingen gång är den andra lik, och jag rekommenderar att du gör tio sessioner för att komma en bit på väg i processen och se vilka förändringar du genomgår, säger Arne.

(En rebirthingssession kostar 150-200 kronor)

Wäxthuset har egen servering. Där arbetar bl a Margareta Sivner.

HEALING

Monica Gorschnik och Elsa Maria Nährström är healers. De väntar mig i ett av de små "vadderade" rummen en trappa ned på galleriet och hälsar mig med stilla och vänliga leenden. Jag bjuds att sitta på en hopfällbar stol med en kudde under fötterna så att jag når stadigt ned och ombeds lägga händerna i knät med handflatorna vända uppåt.

De talar om vad de heter och att de alltid arbetar ihop och undrar om det är något jag vill fråga innan de börjar.

HEALINGTJEJER PÅ MEDMERA.

Monica Gorschnik (stående) och Elsa Maria Nährström, som här gör healing på varandra, är healers på Galleri Medmera. Monica var tidigare kurator på PBU (psykisk barn- och ungdomsvård) men ägnar sig nu på heltid åt healing och kroppsterapier. Elsa Maria arbetar halvtid som sjuksköterska men ägnar sin mesta fritid åt healing och rebirthing. De har båda lärt av healers som besökt galleriet och som, berättar de, uppmanat dem att fortsätta för deras "goda händers" och stora intresses skull.

Jag ber dem säga något om vad det hela går ut på och vad de gör, när de "helar".

– Det är inte vi som gör något, säger Monica. Vi kanaliserar bara en universell energi. Genom att använda mina händer kring din kropp, vid auran och ibland i direkt beröring aktiverar jag din egen energi. Det hela sker rent intuitivt, och i tystnad. Men ibland känns det som jag ska säga något till den jag ger healing, och då gör jag det. Du kommer kanske att känna att någonting händer, en del får starka upplevelser, andra känner ingenting särskilt, men healingen verkar, och den fortsätter att verka länge efteråt. Ofta behövs flera behandlingar för att ge resultat. Det har hänt att infektioner har upphört efter behandling. Andra säger att det bara känns bra, men kan inte riktigt förklara hur.

Monica ställer sig bakom stolen och lägger händerna lätt på mina axlar. Så för hon händerna sakta i närheten av olika kroppsdelar, för det mesta utan att vidröra dem. På knän och fötter lägger hon dock händerna varmt och fast en lång stund.

Det känns skönt. Gatornas larm och vardagsstressen känns ganska långt borta. Jag försöker slappna av och vara positivt inställd. Säkert är det viktigt att vilja ta emot, kanske det enda viktiga, även om en nykter skepsis också är befogad i andliga och ockulta sammanhang. Många "hjälpare" vill nog ofta mer än de kan. Våra psyken är dessutom komplicerade apparater, som det är svårt att tolka och behandla rätt. Jag frågar om det inte någon gång händer negativa saker. Kan inte dåligt inflytande komma till en öppen mottagare från en healer som själv inte är fri från negativitet?

Monica och Elsa Maria säger att de inte varit med om det men att det är viktigt att man skapar en ljus och ren atmosfär med kärleksfulla vibrationer. De brukar för den skull meditera innan de ger behandling och oftast är de båda två tillsammans i rummet. Elsa Maria som nu hela tiden sitter tyst bakom mig har funktionen att hjälpa Monica att hålla atmosfären hög och ren genom att själv vara i en kärleksfull och meditativ sinnesstämning och sprida den i rummet. På så vis bidrar hon också till att "föra bort" de överloppsenergi som kan frigöras från den som "helas". Behandlingen blir effektivare så; och framför allt stöder de varandra och hindrar att de själva tar på sig spänningar från den behandlade, vilket de menar är betydligt vanligare än tvärtom.

– Det är viktigt att eget inte

kommer in i bilden, säger de också. Vi måste komma ihåg att det inte är vi som utträttar något. Monica tror dock att det är möjligt för en healer att hjälpa även om healern inte själv är helt fri från spänningar. Men ödmjukhet är viktigt samt att man koncentrerar sig så mycket som möjligt på föreställningen att klienten är frisk.

Elsa Maria och Monica berättar också att de gör healing på varandra. Allt detta pratar vi om efteråt. Medan healingen pågår försöker jag koncentrera mig på en punkt mellan ögonbrynen, "tredje ögat", och håller ögonen öppna och blicken rakt fram, så som jag blivit tillsagd.

Att man ska ha ögonen öppna och koncentrera sig på en punkt – medan healern däremot har ögonen slutna – beror på att healern ska vara på en högre vibrationsnivå än den som tar emot healingen.

– Ungefär så hänger det ihop, säger Monica till sist. Men hon betonar att det är svårt att exakt förklara och beskriva. Mycket sker intuitivt.

– Vi gör på ett visst sätt främst för att det känns bra så!

Och det kändes bra också för klienten-reportern, som lämnade de vänligt leende kvinnorna i alla fall mer avslappnad än före healingen och med de trösterika slutororden om att ha en massa glädje under locket som väntar på att komma ut.

SLUTREFLEXIONER

Det finns en betydande efterfrågan på psykoterapi i dagens samhälle. Ty många mår dåligt i själen och vill komma bättre överens med sig själva och livet.

I det läget är det åtskilliga som ägnar sig åt psykoterapi – en verksamhet som måste vara förenad med ett stort ansvar, eftersom den ger möjlighet att påverka andra och där det kan vara svårt att hålla sitt eget ego, sina egna eventuella omogna bitar utanför.

Vilken kompetens har de unga terapeuterna på Galleri Medmera? Den frågan har jag svårt att besvara. Men de förklarar att det är viktigt att man vill själv. Och jag tänker på just detta: vill jag? Det ligger nog nära till hands för de flesta av oss att söka hjälp av andra och av olika metoder i stället för att riktigt vilja se ärligt på oss själva och verkligen vilja ändra oss. Gör vi inte det, så hjälper nog ingen terapi i världen. Men gör vi det, så behövs kanske inte ens terapi.

Och till sist är det alltid endast hjälp till självhjälp vi kan få.

Roger Sperrling förklarar vad hälsokost är.

ROGER SPERRLING

Hösten 1980 – våren 1981 har Roger Sperrling hållit en rad föredrag på Galleri Medmera om dietens betydelse för kroppens och själens hälsa.

– Det som är bra för kroppen, är också bra för själen, lyder några visdomsord från honom.

Roger är en "self made" man. Som många sökare har han provat litet av varje i sin nyfikenhet på livet och för att försöka hitta sanning på olika håll och plocka ihop det till en användbar helhet. Han berättar att han studerat litet matematik, litet medicin, litet naturvetenskap. Han har levt gröna vågen-liv och han har haft företag. Men för några år sedan gjorde han sig av med alla sina ägodelar för att "fritt kunna ägna sig åt mänskligheten och dess problem", som han säger. Han är en expert på alger, som han anser vara en bortglömd och viktig ingrediens i både djurs och människors föda. Nyligen var han med och drev restaurangen i Hälsans hus, men nu har han mottagning som naturläkare och kostrådgivare samt reser runt till bl a hälsohemmen och behandlar och föreläser.

Som en röd tråd i Rogers omväxlande tillvaro har funnits sökandet efter rätt sak att göra "i mänsklighetens tjänst" i allmänhet och vad det gäller kosten i synnerhet.

– I ett tiotal år har jag försökt lära så mycket som möjligt om näring, mest genom att "lyssna" till

naturen och min egen kropp, säger Roger och tillägger:

– Jag har 200 procent förtröstan till naturen!

Han känner sig nu mogen att arbeta som kostupplysare och naturläkare. Han har ingen fast adress, utan åker gärna land och rike runt och håller föredrag och arbetar med terapier av olika slag, ställer diagnoser och behandlar med "oblodiga" metoder samt ger levnadsråd. Inkomsterna är ojämna, ibland inga.

– Men ensam, hungrig eller ledsen är jag aldrig! säger han. Det jag behöver kommer till mig i rätt ögonblick.

Roger representerar inte någon bestämd, känd dietlära. Han är mest en eklektiker – säger han själv – dvs han plockar goda idéer från skilda håll. Han är vegan (äter uteslutande vegetabilier – inga animaliska produkter eller mjölkprodukter) och råkostare.

När vi besökte galleriet, var föredragsämnet proteiner (äggviteämnen). Roger förklarade för en liten grupp åhörare att det inte finns någon risk för proteinbrist hos vegetarianer – utan snarare viss risk för proteinöverskott!

En huvudpunkt i Rogers dietlära är att vissa födoämnen inte bör blandas i samma måltid, exempelvis inte proteiner (t ex nötter) med stärkelse (ris, potatis, bröd etc.). Fett och stärkelse ska heller inte blandas. Men på frågan om smör

och bröd säger Roger att just den kombinationen ändå inte är så farlig – även om han som vegan inte alls rekommenderar mjölkprodukter. Fukt bör inte blandas med någonting, i synnerhet inte med grönsaker (!), inte heller bör man blanda söta frukter med sura. Grönsaker kan blandas med antingen proteiner eller stärkelse. Juice och smörgås bör inte blandas, ty den blandningen leder till jäsning i tarmen – det bildas jäsningsprodukter, gaser, som är gifter; dessa löser sig i blodet och kan bland annat leda till reumatism.

Man bör blanda så litet som möjligt, lär Roger. Men om man blandar, så bör det röra sig om 2-3 olika födoämnen, som är lika till egenskaper och ursprung och som helst ska växa på ungefär samma höjd över eller djup under marken samt kräva en liknande mobilisering av matsmältningsenzymer hos kroppen.

Kött, fisk, ägg och mjölkprodukter ersätter Roger med nötter, alger, frön, svamp, oljefrön och oljeväxter. Att slopa mjölkprodukter är viktigare från hälsans synpunkt än att slopa fisk och skaldjur, anser han. Råkost är vitalkost – men stekta, kokta, konserverade, processade och raffinerade vegetabilier är "död" föda, som ger mindre av vitalämnen, såsom vitaminer och enzymer, samt lägre kroppslig och andlig energi. Icke vital föda

Forts. på sidan 17

Erlendur Haraldsson

”EN DÖD UPPVÄCKS”

Några kommentarer till en artikel av Folke Larsson i Sökaren 9, 1979.

I nr 9, 1979 av Sökaren har Folke Larsson en intressant artikel om den indiske religiöse ledaren och ”mirakelmannen” Sathya Sai Baba. Larsson berättar bland annat om det mycket omtalade fallet Walter Cowan, en man som i en artikel av dr John Hislop (f d professor i företagsekonomi) uppges ha blivit återförd till livet av Sai Baba, sedan han avlidit på juldagen 1971. Folke Larsson ger ett sammandrag av dr Hislops redogörelse, vilken finns publicerad i boken ”Sai Baba, the holy man and the psychiatrist” av Samuel H. Sandweiss (Birth Day Publishing Company, San Diego, Kalifornien, 1975). Jag citerar den viktigaste delen av redogörelsen så som den löd i Sökaren:

”Tidigt på juldagen 1971 fick dr Hislop höra att hans vän Walter Cowan hade avlidit av hjärtslag. Han begav sig då genast tillsammans med sin fru till det hotell där Cowan bodde och där Elsie Cowan bekräftade den sorgliga nyheten. Kroppen fördes senare på eftermiddagen till ett sjukhus, där en läkare förklarade att Cowan var död. Man stoppade bomull i näsa och öron på kroppen och lade ett lakan över den, varpå den kördes in i ett ensamt rum.

Elsie Cowan berättade för dr Hislop att hon bett Sai Baba om hjälp, när hon upptäckt att hennes man var död. När sedan dr Hislop tillsammans med Elsie Cowan kom till sjukhuset, dit kroppen förts, fick de höra att Walter Cowan levde. Sai Baba hade kommit till sjukhuset strax efter det att Cowan hade förklarats död. Han hade varit ensam med Covans döda kropp, som vid hans avfärd åter hade fått liv.

Sai Baba sa senare samma dag till en grupp församlade lärjungar att han väckt mr Cowan till liv, men han gav inte något skäl till varför han gjort detta.”

Jag har undersökt detta fall genom att intervjua flera av de personer som hade med det att göra. Fastän jag ännu inte har hört alla som

kan vara viktiga vittnen, tror jag att vad jag hittills funnit gör det berättigat med några kommentarer.

Den första jag intervjuade var dr O.G.C Vaz, en allmänpraktiserande läkare i Madras och husläkare för Connemara Hotel, som är ett av de finaste hotellen i Madras. Dr Vaz sa till mig att han hade ett gott minne av mr Cowan. Han hade behandlat honom under ett par veckor för sex eller sju år sedan. (Intervjun ägde rum den 5 december, 1977.) Dr Vaz berättade att han hade kallats till Connemara Hotel en natt. Mr Cowan var mycket illa därän i en hjärtåkomma och måste flyttas till Lady Wellington's Nursing Home, vilket är ett litet sjukhus i Madras. Dr Vaz tillkallade också en hjärtspecialist, dr Rajagopal. Mr Cowan var allvarligt sjuk, berättade dr Vaz, men det var inte sant att han dog. I två veckor var han sjuk, hade hög feber och även andra symptom, men han visade hela tiden alla tecken på att vara vid liv. Han blev kvar på sjukhuset tills han hade tillfrisknat, och skrevs då ut. Medan mr Cowan befann sig på sjukhuset, kom Sai Baba dit för att träffa honom, och gav honom vibuti. Dr Vaz sa att mr Cowan hade varit litet omtöcknad ibland, men han hade aldrig förlorat medvetandet medan han var under behandling.

Jag besökte också dr Rajagopal, som är en aktad hjärtspecialist i Madras. Han berättade i huvudsak detsamma som dr Vaz. Han hade tillkallats som hjärtspecialist, men såvitt han visste hade mr Cowan aldrig dött.

Enligt upplysningar från Lady Wellingtons sjukhus skrevs mr Cowan in den 25 december 1971 och skrevs ut den 15 januari följande år. Den översköterska som tjänstgjorde när jag besökte sjukhuset sa att hon mindes mr Cowan mycket väl och att han varit en särskilt trevlig och vänlig patient. Även hon förnekade all kännedom om att han skul-

le ha dött eller varit nära döden.

Dr Krishna Rao, chef för Lady Wellingtons sjukhus, säger liksom dr Vaz att Walter Cowan levde, när han togs in på sjukhuset. Dessutom säger både dr Vaz och dr Rao att Cowan inte skulle ha tagits emot om han hade varit död och att sjukhuset saknar bårhus. Dr Krishna Rao är också enig med de två andra läkarna om att Cowan inte dog medan han var på sjukhuset.

Ingen av mina uppgiftslämnare visade någon antagonism gentemot Sai Baba; dr Rajagopal hade ett visst intresse för de fenomen som blivit så omtalade i samband med Sai Baba. Dr Vaz å andra sidan verkade vara något irriterad över ryktena om mr Cowans återuppväckande, då till och med folk från televisionen hade velat intervjua honom om denna historia.

Walter Cowan dog ungefär två år efter denna händelse. Men någon tid dessförinnan berättade han om sin upplevelse i en filmad intervju, som det tyvärr inte varit möjligt för mig att få se. Men i november förra året träffade jag hans änka, Elsie Cowan, i Indien. Hon och Walter hade varit närmare 80 år när den omskrivna händelsen inträffade vid julen 1971. Hon berättade för mig att vid 11-tiden på kvällen, sedan de hade gått och lagt sig, hörde hon sin man vara på väg mot badrummet, när han plötsligt föll ihop på golvet. Hon kallade på tjänarna och de bar honom tillbaka till sängen, där han återhämtade sig. När han gick upp en andra gång cirka en timme senare, föll han ihop och förlorade medvetandet än en gång. En läkare tillkallades. När läkaren (dr Vaz) anlände omkring 20 minuter senare, undersökte han mr Cowan och förklarade att denne var död, sa mrs Cowan till mig. Det är på denna sista punkt som mrs Cowan och dr Vaz har helt olika uppfattning. Frånsett det säger all medicinsk personal som hade något med händelsen att göra, att Walter Cowan

var vid liv när han togs in på sjukhuset samma natt och att han inte dog medan han vårdades på sjukhuset.

Dr Vaz liksom dr Krishna Rao berättade för mig att Sai Baba hade besökt Walter Cowan på sjukhuset sent på förmiddagen dagen efter det att Cowan tagits in på sjukhuset. Cowan hade då varit vid medvetande, sa dr Vaz till mig. Sai Baba talade med Cowan och gav honom vibuti. ”Detta kan ha ökat hans livsvilja, men han skulle ha tillfrisknat även om Sai Baba inte hade kommit”, sa dr Vaz.

Tidigare på morgonen samma dag begav sig mrs Cowan till Sai Babas bostad i Madras. Han sa, när hon och mrs Ratanlal, som var i hennes sällskap, trädde in i rummet: ”Walter lever.” Detta berättade mrs Cowan för mig. Mrs Ratanlal, en hängiven anhängare av Sai Baba och vän till Cowans, bodde även hon på Connemara Hotel. Jag råkade henne i Indien för några år sedan, men har inte kunnat träffa henne sedan jag började mina undersökningar av fallet Cowan. Det skall också sägas att jag inte har hört Sai Baba om fallet.

Från de uttalanden som återgivits ovan förefaller det säkert att Walter Cowan aldrig blev medicinskt dödförklarad. I dr Hislops rapport (enligt Folke Larssons artikel) läser vi att Walter Cowan hade en upplevelse av Sai Baba, när han inte befann sig i sitt medvetna vakentillstånd.

”När jag låg i min säng och kippade efter andan, var plötsligt hela kroppskampen över och jag dog. Jag var väldigt lugn i ett tillstånd av lycksalighet, och Herren Sai Baba var vid min sida. Även då min kropp låg död på sängen, fortsatte mitt sinne att arbeta. Sai Baba förde mig till en väldigt stor sal. . .

. . . Jag tvekade att lämna det underbara tillstånd som jag befann mig i. Jag tittade på min kropp och tyckte att det skulle vara som att hoppa ned i en dypöl, om jag återvände till den, men jag förstod att jag måste slutföra mitt arbete på jorden så att jag sedan slutligen skulle kunna uppgå i Sai Baba.

Jag återvände till min kropp . . . och i det ögonblicket började kroppen fungera igen. Jag försökte andas, och fastän jag var så sjuk man överhuvud taget kan vara, så levde jag. Senare öppnade jag mina ögon. . .”

Denna upplevelse påminner om vad som ofta rapporteras som ”nära döden-upplevelser”. Sådana upplevelser är subjektiva och det ligger i deras natur att de inte kan objektivt verifieras. Sai Baba tycks påstå

”Sai Baba samlar upp brev.” Illustration från Folke Larssons artikel i nr 9, 1979.

att han ingrep tre gånger när Walter Cowan befann sig i dödens omedelbara närhet och att inte var fysiskt nära Cowan, när han räddade honom från döden på detta sätt. Det finns ingen möjlighet att undersöka sanningen i sådana påståenden. Men det synes inte vara en normal användning av ord, när man beskriver ett fall som detta så att en död har ”uppväckts”.

Jag hörde första gången talas om Sai Baba medan jag var i Indien tillsammans med dr Osis från det amerikanska sällskapet för psykisk forskning och vi samlade in uppgifter om dödsbäddsvisioner genom att intervjua läkare och sköterskor på flera stora sjukhus i norra Indien (Karlis Osis och Erlendur Haraldsson: ”At the Hour of Death”, New York 1977; svensk utgåva: ”Vad de såg vid dödsögonblicket”, Atlantis, Stockholm, 1980). I Indien fick vi snart höra fantastiska historier om

Sai Baba vilka tycktes hämtade direkt ur ”Tusen och en natt”. Vi träffade allt fler personer som berättade om egna erfarenheter av något föregivet paranormalt i samband med Baba, som han ofta kallas av sina hängivna anhängare. Bland dessa fanns några högt uppsatta personer, såsom förre guvernören i Goa och den högste medicinske styresmannen i staten Uttar Pradesh. Så när vi fick tillfälle vintern 1973–1974, besökte vi Puttaparti, där Sai Baba tillbringar det mesta av sin tid. Vi kunde göra flera intervjuer med honom och iaktta många av hans uppträdanden, vilket vi rapporterade om i en artikel 1977 (Erlendur Haraldsson och Karlis Osis: ”The appearance and disappearance of objects in the presence of Sri Sathya Baba”, Journal of the American Society for Psychical Research, januari 1977; svensk översättning publicerad i

Sökaren 5, 1977).

Sedan 1974 har jag besökt Indien fem gånger och intervjuat ett anse- nligt antal personer vilka intres- serat sig för till synes paranormala fall i samband med Sathya Sai Ba- ba. Dessa fall är mycket olika till natur och innebörd; de synes täcka nästan hela skalan av paranormala fenomen, inklusive en del sådana som vi endast kan läsa om i Nya testamentet.

Hittills har jag bara hört talas om två fall där Sai Baba sägs ha åter- uppväckt en person som verkat vara död: fallet Walter Cowan och fallet Radakrishnan. Jag skall här beskriva fallet Radakrishnan så som det har berättats för mig av dem som upplevde det på mycket nära håll, hans hustru mrs Rada- krishnan, deras dotter mrs Hem- chand och mr Krishna Gopal, son till förre rajan (kungen) av Venka- tagiri, som var ett av Indiens många furstendömen före Indiens själv- ständighet 1948.

Mr Radakrishnan ägde en blom- strande stenhuggerirörelse i Kup- pam, en liten stad i staten Mysore. Han var också en aktad medlem i sitt samhälle på grund av filantrop- isk verksamhet. På 1950-talet lär- de mr Radakrishnan och hans fa- milj känna Sai Baba, och därefter tillbringade de några månader var- je år i Puttaparti. Jag skall först beskriva fallet så som det berätta- des för dr Osis och mig 1975 av mr Radakrishnans änka. Mr Rada- krishnan hade varit död några år, när intervjun ägde rum.

Under en av deras vistelser i Put- taparti blev mr Radakrishnan all- varligt sjuk, med magbesvär, kunde inte kasta vatten och hade ytterli- gare komplikationer. Dagen därpå blev han halvt medvetslös och till- ståndet blev mycket kritiskt. Föl- jande morgon vid 11-tiden förlora- de han medvetandet och ingen and- ning eller puls kunde konstateras. Inga tecken på liv syntes, och med- lemmarna av hans familj var över- tygade om att han var död. Det var också alla andra närvarande. På grund av det varma klimatet i In- dien kremeras lik endast en eller två dagar efter det att en person avlidit.

Rajan av Venkatagiri var i Putta- parti vid den tiden och var den ende som hade bil. På kvällen erbjöd han sig därför att nästa morgon köra den avlidne tillbaka till Kuppam så att han kunde kremeras där.

Rajan informerade Sai Baba om detta följande morgon, men till dess hade Baba inte brytt sig om mr Ra- dakrishnans sjukdom och synbarli- ga död. Den morgonen hade krop- pen kallnat och det hade i över 20

timmar inte kunnat iakttas några tecken på liv. Men Baba sa åt dem att inte vara oroliga, ingenting hade hänt. Och han bad dem alla att läm- na rummet där Radakrishnan låg. Han stängde dörren och var ensam med dendöde i en eller två minuter. När han öppnade dörren kunde den grupp människor som hade samlats utanför se mr Radakrishnan sitta upp i sin säng. "Folk var så förbluf- fade att alla föll ned framför hans fötter." Det var det österländska sätt på vilket mrs Radakrishnan avslutade sin redogörelse. Mr Ra- dakrishnan tillfrisknade tillfälligt, men några år senare dog han i sam- ma sjukdom.

Mr Krishna Gopal, son till rajan av Venkatagiri (som nu är död) var närvarande tillsammans med sin fader i Puttaparti, när dessa hän- delser ägde rum. Han var under lång tid ledare för Kongresspartiet i provinsen Venkatagiri och gör inte intryck av att vara en lättrogen person. Krishna Gopal sa till mig att han hade ett gott minne av händel- sen. Alla de hängivna i ashramen hade betraktat Radakrishnan som död. Krishna Gopals fader hade be- slutat att hjälpa Radakrishnans fa- milj genom att ta den avlidne i sin bil till deras hem i Kuppam. Men när Baba kom, bad han alla att läm- na Radakrishnans rum, och när de öppnade dörren igen, var Rada- krishnan vid liv.

Mrs Hemchand, Radakrishnans dotter, som hade varit närvarande, berättade också för mig om denna händelse. Alla de tre ovan nämnda vittnena var i huvudsak överens om vad som hänt. De intervjuades alla var för sig och på olika platser.

Den största svagheten i detta fall är att ingen läkare var närvarande för att undersöka mr Radakrishnan. Inte heller har vi en klar diagnos av hans sjukdom. Därför har vi inte samma bevis som vi annars kunde ha haft, på att mr Radakrishnan verkligen var oåterkalleligen död.

Övers. fr. eng. SM

Anm. Erlendur Haraldsson blev 1972 fil- dr i psykologi vid Freiburgs universitet på en avhandling "Vasomotoric Indica- tors of ESP". Sedan 1974 är han docent i psykologi vid Islands universitet i Re- ykjavik. Han har särskilt intresserat sig för parapsykologin, och han har gjort undersökningar och experiment samt publicerat en rad vetenskapliga artiklar och två böcker inom det området. Förra året utkom på svenska hans och Karlis Osis bok "Vad de såg vid dödsögonblick- et" (Atlantis) som recenserades i förra numret av Sökaren.

En ny Geller

Uri Geller är inte enastående i sitt slag. Det finns många som han. En "ny Geller" – och som kanske har ännu starkare paranormal kraft – är en 16-åring i London, Stephen North.

Stephen har testats av veten- skapsmän, bland andra professor John Hasted vid Birkbeck College i London. Hasted säger att Stephen har en mycket stark kraft och att han dessutom är mycket villig att ställa sig till forskares förfogande.

Den engelske tonåringen har kunnat böja metallföremål utan att vidröra dem. Han har också vid fle- ra tillfällen kunnat få små metallfö- remål att teleporteras, dvs på para- normalt sätt förflyttas från ett stäl- le till ett annat. I ett experiment har Hasted placerat metallbitar i en behållare, som tillslutits och tejpsats igen. Stephen har hållit behållaren mellan två fingrar, skakat den lätt så att metallbitarna rasslat därinne. Efter några minuter har rasslet upphört, och när behållaren öpp- nats har den visat sig vara tom. Me- tallbitarna har sedan återfunnits i någon annan del av laboratoriet.

– Stephens förmåga är med all säkerhet äkta och beror av en kraft som vi ännu inte förstår, säger Has- ted.

– Han har inte kunnat använda trick. Inte ens den skickligaste trollkarl skulle kunna åstadkomma något under de kontrollerade be- tingelserna på vårt laboratorium, framhåller Hasted, som hoppas att Stephens laboratedemonstratio- ner skall få andra vetenskapsmän att inse att teleportation är ett fe- nomen värt seriös vetenskaplig un- dersökning.

Stephen har också visat upp sin förmåga i TV. Medan han observe- rades av Hasted, lyckades han böja en gaffel endast genom att lätt stryka över den.

Psychic News reporter bevittna- de hur Stephen paranormalt böjde hans tesked som om den varit spa- getti – utan att ens anstränga sig. Under tiden höll han på att prata om sitt favoritämne: popmusik.

Källa: Psychic News 24 och 31 janu- ari.

Martinus ur tiden

En av Skandinavien stora religiösa personligheter, dansken Martinus (Thomsen), 90, avled natten mellan 7 och 8 mars i år. (Hans märkliga böcker kan beställas från Hålsans Förlag, Vasavägen 9, 181 42 Li- dingö.)

VETENSKAP OCH MYSTIK

En ny vision av verkligheten kommer från vetenskapliga laboratorier, och från mystikers ashramer.

Det händer i skymundan något be- tydelsefullt i den vetenskapliga världen, berättar Roland Gammon i den amerikanska tidskriften *New Realities*, nr 6, årgång 3. Artikel- rubriken lyder: "*Scientific Mysti- cism: New Faith for the '80s?*".

Följande är goda nyheter enligt Gammon: vetenskapen börjar gå ifrån den mekanistiska naturupp- fattningen och återinsätta den "övernaturliga", eller metafysiska, dimensionen i naturen. Det fram- kommer alltfler bevis för att vi le- ver i ett universum som är ett ska- pande medvetande och som stän- digt utvecklar sin skapelse till allt högre medvetande- och struktur- former. Bevisen kommer från atomfysiken, parapsykologin, bio- kemin, den holistiska biologin och den transpersonella psykologin.

Den nya bild av verkligheten, som börjar framträda, innebär att det inte finns någon annan substans än medvetande, eller medvetande- energi, i hela det vidsträckta uni- versum – vilket betyder att *uni- versum tänker!*

Detta är goda nyheter, ty många människor i nutiden som lämnar si- na fäders tro, eftersom de uppfat- tar den som otidsenlig, kan nu i stället tro på ett skapande univer- sum av ljus och intelligens – och grunda sin tro på vetenskapen!

En av många "*new age*"-röster från vetenskapens värld tillhör den australiensiske biologen Charles Birch, vilken har talat om ett nytt paradigm, grundat på en ny och växande samverkan mellan tron och vetenskapen, ett paradigm som erkänner skapelsens enhet, dvs att naturen, mänskligheten och Gud utgör en enhet.

Flera talar om att "slutet av den materialistiska eran" är nära. Sir George Trevelyan, bland andra, menar att "det nu är tydligt att ma- terialismen inte längre är en veten- skapligt grundad filosofi".

Mer och mer börjar man tro att i allt levande finns en mening. Stöd för detta ger bland annat den bel-

giske kemisten Ilya Prigogines upptäckter. Han fick 1977 nobelpri- set för att han visat att tvärtemot termodynamikens andra lag ut- vecklar sig livet "uppåt" och orga- niserar sig i alltmer komplexa och kreativa system. Han har visat att i vissa kemiska reaktioner utvecklas komplexiteten hos substanser i en växelverkan med omgivningen. Dr Prigogine drog slutsatsen att ter- modynamikens andra lag, vilken dömer de flesta fysiska och kemis- ka processer till upplösning och död, endast gäller för slutna sys- tem. Liv i växelverkan med sin om- givning är inget slutet system utan har förmågan att växa och utveck- las, att bilda allt högre former av liv.

På 1800-talet, säger princetonastronomen Robert H. Brown, be- traktades ofta tron och vetenska- pen som fiender, men så bör det in- te vara nu; numer kan den moderna vetenskapen vara tron till hjälp, ge den näring.

Otvivelaktigt ligger i våra dagar en förväntan i luften, inte endast bland de nya fysikerna, utan även hos en del filosofer, kemister och biologer. Man ser framför sig ett kommande stort vetenskapligt ge- nombrott fram till en holistisk vi- sion av en värld som är väsentligen andlig till sin natur.

Som en följd av de nya tankarna inom naturvetenskapen har dialo- gen mellan vetenskapsmän och mystiker ökat snabbt under det se- naste decenniet; exempelvis har flera konferenser anordnats, där vetenskapsmän, teologer och mys- tiker har sammanträffat för att se i vad mån de kan enas i sin syn på världen. Det kaliforniska Esalen- institutets chef Michael Murphy sä- ger att en ny verklighetsuppfatt- ning verkligen håller på att växa fram och att det finns en känsla att fysikerna avslöjar en värld som överensstämmer med vad mysti- kerna uppfattat i sina visioner.

Om, skriver Roland Gammon, skapande medvetande är univer-

sums yttersta verklighet, då kan man hoppas att den mänskliga evo- lutionen har ett mål och att livet självt har ett syfte att söka sin egen fulländning.

Enligt min mening, skriver Gam- mon vidare, har parapsykologin re- dan experimentellt tillbakavisat den fysikalistiska teorin om männi- skan. Den bekräftar existensen av den andliga dimensionen hos män- niskan och tillbakavisar kommuni- ternas dialektiska materialism. Det börjar komma fram bevis för att det finns en direkt förbindelse mel- lan medvetande och medvetande och att det finns en oändlig Intelli- gens som genomtränger naturen, är ständigt närvarande i allt och ut- trycker sig som lag och ordning i naturen. Den nya vetenskapen sä- ger den för skeptiker förfärliga sanningen att vi alla är "delar av ett vidunderligt helt, vars kropp är na- turen och vars själ är Gud". Dualis- men mellan medvetande och mate- ria, mellan ande och kropp försvin- ner – båda framstår som poler i ett sammanhängande, levande univer- sum.

"Universum existerar på grund av att Brahman (Gud) tänker" – det är urgamla visdomsord ur in- disk tankeliv, och de blir nu allt- mer aktuella hos alla de veten- skapsmän och vise som i våra dagar tänker *new age*-tankar. Det synliga universum är alltså uttryck för tän- kande hos det absolut Enda.

"Universums yttersta stoff är tankestoff", sa Englands store fysik- er Sir Arthur Eddington. Och den svensk-amerikanske astronomen Gustaf Strömberg talade om "uni- versums själ".

*

Universum är en manifestation av en oändlig Intelligens – traditio- nell kallad Gud. Så säger *new age*-tänkare inom vetenskapen. Om de har rätt, kan vi se fram emot en re- nässans för tron.

SM

– Varje människa skapar sin egen värld omkring sig, säger Leo Wikman. (Foto Rein Vålme)

En sökare jag mött: Leo Wikman MENTALISMEN ÄNDRADE HANS LIV

Mentalismen är den bärande filosofin i den gamle officerens liv. Den har gett honom inre styrka, harmoni och en frimodig utblick över livet.

Av Åsa Freij

– Jag tror på mentalismen, säger Leo Wikman, 75, f d major i finska armén. Och han tillägger att han delar sin tro med många, men de flesta andra kallar den något annat.

För honom är mentalismen läran om "det sanna förhållandet" – att se verkligheten som den är: mental.

– Men det är först när man inser den fulla innebörden av denna sanning som man kan lyftas ur okunnighetens och egots fängelse och bli fri, menar han.

Ofullständigheten eller otydligheten i många läror, där mentalismen ingår, gör att vägen till upplys-

ning och befrielse är svår. Och även med en fullständig intellektuell insikt om mentalismens sanning är det svårt att leva efter den. Det fordras upplevelse, erfarenhet. En upplevelse av världens mentala natur kommer ofta som en vision och en stark känsla av att lyftas ur sin personlighet och bli ett med allt, att förstå det sanna förhållandet. Detta kallar Leo att få en glimt.

Men inte heller glimten är nog för att helt förändra en människa. Den kan visserligen ge en så genomgripande erfarenhet att människan till mycket stor del ändrar karaktär,

känslor och syn på tillvaron. Men det är mer som att slå in på en ny väg än att vara framme vid målet. Till målet är det långt, och vägen dit är full av hinder och besvärligheter – inte minst i form av tvivel och återgång till gamla tankemönster. Egot är starkt och listigt och släpper ogärna sitt grepp. Glimten har under några ögonblick lyst upp vägen, men vägen får sedan till stor del vandras i mörker med minnet av dess utseende och riktning som enda ledning.

En av de största farorna på vägen är att tro sig vara längre kommen

än man är. Högmod har blivit en fallgrop för många.

– Vad är nu mentalismen? Vad innebär det att världen är mental?

– Det innebär att tillvarons innersta natur är rent medvetande, svarar Leo och erinrar om att även den moderna fysiken har kommit fram till att verkligheten är icke-materiell.

– Enligt mentalismen är det varje människas sinne som skapar den världsbild vi upplever som en yttervärld. Det finns för var och en inget annat än det han skapar med sina tankar i en egen tydning av sinnesintrycken.

Leo berättar om när han själv slutade röka som ett bra exempel på hur våra mentala föreställningar bestämmer vad vi gör i vår vardag:

– Jag satt på bio och hade inte en tanke på cigaretter därför att jag var upptagen med att skapa andra bilder som hörde ihop med det jag såg. Efteråt, när tankarna på cigaretterna kom tillbaka, var jag rökar igen, alltså ett offer för mina egna föreställningar. När jag insåg detta tydligt, slutade jag tvärt att röka och lyckades också med att aldrig börja igen. Jag hade genomskådat tanken, hur den skapar en värld av föreställningar och hur vi sedan låter denna värld dominera oss som om den vore objektiv och ofrånkomlig. Det är den alltså inte. Vi kan göra med allt i vår tillvaro som jag gjorde med rökningen.

"MENTALISMENS FADER"

Filosofen och författaren Paul Brunton har kallats mentalismens fader. Han ville finna den yttersta sanningen och sökte den bland Indiens visa män. Störst betydelse i hans sökande fick Maharishi Ramana i Arunachala. Under dennes ledning förstod Brunton att jaget inte var kroppen, och inte heller de tillfälliga och flyktiga tankarna och känslorna, utan något mycket djupare. Det sattes också böcker i hans händer – den viktigaste var Bhagavad Gita. Genom dessa erfarenheter växte en ny livsåskådning fram som Brunton kallade mentalismen.

Mentalismen är inte en speciell lära, en "ism" bland andra. Den är snarare insikten att för var och en är världen den bild han har i sitt medvetande. Vår uppfattning av tillvaron är en mänsklig, hypotetisk tolkning av sinnesintryck.

Leo Wikman säger att "mentalismen har gjort sitt yttersta för att riva ned vår materialistiska uppfattning om universums natur och pressa ned den i människosinnet som en illusion och därmed reduce-

ra världsalltet till en mental bild, där de oändliga avstånden endast blivit förskjutningar i sinnets synnerligen känsliga och lätttrörliga grupperingar av tankeenergi".

Enligt mentalismen är tankesubstansen "råvaran till allt skapat". Den är underlaget för hela universum, inklusive människan. Tankesubstansen är den gemensamma grunden för allt. Det är den del av oss som förenar oss med Gud. Människan har ej någon egen energi. Hennes livsenergi är lånad från Gud.

– Tankesubstansen, säger Leo Wikman, är inte endast vår föreningslänk med vår Skapare, den bildar även den gemensamma grunden för allt som skapats. Den förenar oss med andra människor, med djur och växter och allt det vi kallar materia. Vi ser att allt som finns i grund och botten är manifestationer av denna tankesubstans. Upanishaderna säger att tankesubstansen är existensen själv. Den är vad vi kallar liv.

– Människan använder sig av tankesubstansens makt, när hon skapar tankebilder, exempelvis i form av dagdrömmar. Mentalismen tar för givet att Gud gör likadant. Gud drömmer fram vårt universum.

– Vad som sker i vår värld är ingenting annat än Gud i kontemplation. Han isolerar skenbart från sig själv dessa separata uttryck, dessa individuella varelser, som kallas människor, och återkallar dem till sig då de lärt sig att de inte är och aldrig varit och aldrig kommer att bli annat än Guds tankar, som tagit denna särskilda form. De återvänder hem då de strävar efter förening med Gud i Nirvana. Detta är mentalismens innersta kärna.

*

Att fysiken i våra dagar har kommit fram till en icke-materiell verklighet ger ytterligare tyngd åt mentalismens budskap och en anledning även för de mest övertygade materialister att intressera sig för detta budskap och de svindlande perspektiv det öppnar.

*

Ju mer en människa kan frigöra sig från sitt "ego", sitt eget jag, från identifikationen med sina önsningar, känslor, föreställningar – och med sin kropp – och frigöra sig från upplevelsen att "jag är här och världen är därute", desto sannare, objektivare och mer osjälvisk blir hon – kärleksfull och förändligad skulle man också kunna säga. Därigenom upplever hon sig också vara

evig. Rädslan för döden försvinner, när hon ser sig som en del av livets kraft och inte som enbart sin kropp.

När en människa – om än bara för ett ögonblick – ser vidden av mentalismens betydelse, så ställer det hennes tidigare livsåskådning på huvudet. Så skedde med Leo Wikman, och han skrev en bok om det, "Själens revolution" (Nybloms förlag). Den utkom redan 1965, men är lika aktuell idag. Där har författaren klargjort och exemplifierat allt han själv lärt och förstått och vill dela med sig av. (Boken är slutsåld så när som på enstaka exemplar, som kan erhållas från bokhandeln "Studio", Karlavägen 44, Stockholm.)

Leo Wikman har inte alltid varit den glada, vänliga, harmoniska människa han är idag. Tvärtom erkänner han att han förr var en ganska hård och egoistisk människa. Under många år var hans liv också fyllt av yttre svårigheter, och han hade en svart och bitter syn på livet.

– Men förmodligen finns det en mening med lidandet, säger han. Det är som om man ibland måste nå botten för att komma till en vändpunkt och en klarhet.

Han tror också att hans upplevelser i två krig bidrog till bitterheten, men kanske också till den klarhet han senare vann. Längre tänkte han att det inte kunde finnas en Gud, eftersom krigen fanns. Hur kunde Gud tillåta? Numer vet han att det är människorna själva som i sin okunnighet skapar det onda de erfar.

Men redan under kriget fick han en glimt av mentalismens sanning.

– Då jag var så rädd att mer rädsla var omöjlig, var det som om jag pressades igenom till en annan dimension och såg hur de tragiska händelserna egentligen ägde rum på ytan, i en föreställningsvärld, och jag upplevde ett tillstånd av frid. Jag förstod att mitt inre, verkliga jag aldrig kunde nås av de vidriga yttre händelserna.

Men det kom nya svåra upplevelser. Leo Wikman blev tvångspensionerad efter kriget och återförenade sig med sin familj, som sedan ett par år befann sig i Sverige. Men han fick inget arbete och såg utan hopp på sin situation, som dessutom förvärrades av svårigheter i äktenskapet. Han ville fly bort från allt, och han gav sig till slut också iväg – till Kanada. Där mötte nya problem. Han hade fått ett jobb, ett uppdrag att exploatera en finländsk uppfinning. Men det slutade i en ny besvikelse. Han blev utmanövrerad i slutskedet av en affärs-

Forts. på sidan 15

BRON TILL DEN INRE KRAFTKÄLLAN

Reportage Åsa Freij

Swami Paramananda, amerikansk f d koreograf, är en av de få västerländska kvinnor som initierats i den uråldriga Saraswati-munk-orden. I februari var hon på ett nära två veckors besök i Stockholm. Vård och arrangör för hennes program, som omfattade föredrag, seminarium och intensivkurs, var Siddha Yoga meditationscenter, knutet till den indiske swamin Muktananda.

Vi träffade den vänliga och enkla munken (hon kallas munk – inte nunna!) i samband med en intensivkurs i lokaler på Östgötagatan.

Swamin berättade att hon redan innan hon slog in på den andliga vägen var intresserad av att hjälpa människor. Hon var lärare och arbetade med barn som kom från särskilt svåra förhållanden och var understimulerade och apatiska eller aggressiva.

– Genom tålmodig träning, uppmuntran och vänlighet uppnådde jag vissa resultat i mitt arbete med dessa barn, berättar hon. Men likasom när det gällde dansen och koreografin var resultaten begränsade och framgångarna tillfälliga. Först sedan jag erhållit initiering, *shaktipat*, av Swami Muktananda kunde jag genom att vidarebefordra mästarens lära ge människor det värdefullaste som finns: inre lycka och harmoni – det som de alla redan har som en möjlighet inom sig själva!

Genom *shaktipat* överför mästaren sin andliga kraft till lärjungen. *Shaktipat* är en yogisk process, som inleder en andlig utveckling. Denna energiöverföring sker oftast i gu-runs närvaro, men inträffar många gånger också utan att denne är fysiskt närvarande. Swami Paramananda t ex upplevde sin *shaktipat* 1972 i Illinois, USA, på följande sätt. Hon hade, bara som en eftergift för en god vän, följt med till ett meditationscenter. Där fick hon ett *mantra* samt boken "*Play of Consciousness*", Muktanandas självbiografi.

– När jag satt på en buss, läste

Swami Paramananda

jag om hur han fick *shaktipat* av sin guru, Nityananda, berättar hon. "Allt det du söker och behöver finns i ditt inre jag." Jag försökte vända mig inåt, och plötsligt upplevde jag en inre explosion av kärlek och kraft. Hela mitt inre vibrerade. När jag öppnade ögonen tyckte jag att allt var genomsyrat av

kärlek. Det var början. Och det höll i sig. Jag beslöt att i fortsättningen ägna mitt liv åt detta. Nu efter årtal av träning, vistelse i Indien och undervisning av Swami Muktananda har jag avgivit munklöften. Jag har rest över hela världen, men inte funnit något mer fruktbart än Muktanandas Siddha Yoga.

– Den här meditationsmetoden är naturlig, spontan och lätt, säger hon, och den passar för livets alla sidor.

– Alla kan få ut något av att meditera. Vanligtvis använder vi bara en liten del av vår potential. Men genom att lägga meditation till våra liv kan vi komma i kontakt med oändliga resurser av energi, kreativitet och förståelse inom oss.

– Det är människans födslorätt att få tillgång till denna glädje och styrka. Den finns i vårt inre jag, Självvet, och det är det som är vårt sanna jag. På den nivån är vi alla lika. Genom att identifiera oss med den och agera därifrån kan vi uppleva gemenskap med allt och alla och göra världen till en bättre plats att leva på.

– Den här läran är inte ny, fortsätter swamin. Alla de stora andliga läromästarna har förkunnat den. Den är kärnan i alla religioner. Men vad som är betydelsefullt nu, och som vi ska ta vara på, är att vi har en levande mästare, Swami Muktananda, som kan inspirera och initiera oss.

Swami Muktananda, 72, är en allmänt respekterad Siddha guru. Nu under vintern och våren vistas han i Kalifornien, till sommaren i New York och till hösten i Paris. Han är en av mästarna i en oavbruten kedja av yogier i Siddha-traditionen, som går så långt tillbaka i tiden att vi inte kan följa den hela vägen. Han har ett hundratal lärjungar som är swamier och många tusen som följer hans lära och praktiserar hans metod.

– Med hjälp av Siddha yoga kan alla nå kontakt med sitt inre jag, förklarar Swami Paramananda. Vad det gäller är att väcka den eftertraktade inre potentiella andliga energin, *kundalini*, som finns i varje människa. Och det är det som sker genom *shaktipat*, som kan fås av en mästare, eller indirekt genom hans swamier, vilka själva redan fått sin slumrande *kundalini* väckt. På andra vägar kan det fordras år av träning.

– När *kundalini* har väckts, ökar successivt den andliga medvetenheten. *Kundalini*, eller *shaktin*, som den också kallas, är en kreativ, intelligent kraft, som löser upp alla våra spänningar, blockeringar och negativiteter så att hela vårt liv förändras i en positiv riktning. Slutmålet är självrealisering, dvs konstant identifikation med Självvet.

*

En Siddha guru är en som har nått målet. Han befinner sig i ständig

och fullständig förening med det sanna jaget, Gud, det kosmiska medvetandet, det som är källan i hans eget väsen och alla andra väsen.

Swami Muktananda, Baba som han kallas av sina anhängare, är sin andliga traditions nu levande Siddha guru. Han är högt aktad och respekterad i öst och i väst. Hans uppgift är att väcka vår potentiella andliga energi och hjälpa oss att nå fram till det tillstånd av frid, styrka och upplysning där han ständigt befinner sig.

En Siddha guru hjälper oss att ta bort det som gör att vi inte ser vår sanna identitet, Självvet.

Så sägs det.

*

För vidare upplysningar: Siddha Meditationscenter i Stockholm, tel 43 57 09 eller 44 71 18.

Leo Wikman

Forts.

uppgörelse och stod åter utan pengar och arbete. Han hade inte ens pengar för återresa till Sverige. Allt tycktes han ha förlorat: familj, arbete, fosterland, meningen med livet. . . . Han blev hatisk mot dem som lurat honom och mot livet. En svartsyn grep tag om honom.

Men under svåra år med tråkiga, smutsiga och dåligt betalda jobb, som nätt och jämnt höll svälten på avstånd, började han inse att det var hans egen bitterhet och pessimism som var den största plågan och faran. Med sina svarta tankar höll han på att säga av den tunna gren han satt på. Han började dra sig till minnes de glimtar han tidigare haft. Och intresset för livets kärnfrågor började åter vakna.

Han sökte sig till Rosenkorsorden, som han hade hört talas om, och blev medlem där. Han ansträngde sig att läsa den litteratur och göra de övningar som föreskrevs, med känslan att detta var hans enda hopp. En dag, när han skulle initieras till en högre grad, hände emellertid något betydelsefullt. Han gick i väntan på kvällen, då han plötsligt tyckte att tankarna stod stilla. En oerhörd lyckokänsla spred sig från hjärttrakten.

– Jag tyckte att jag kunde skåda in i verkligheten och förstå, eller se, livets mening och sammanhang. Det var i det inre som tryggheten fanns, inte i den yttre världen – att försöka förankra sin trygghet i den yttre, materiella verkligheten var

tvärtom ett hinder för att nå verklig frihet.

– Ändå var det inte denna upplevelse som blev vändpunkten för Leo. Förståelsen av mentalismen fick han genom en syn som han hade i sitt hyresrum i Kanada 1953. Han hade då en tid läst Paul Brunton. Han berättar:

– Jag såg plötsligt som en minnesbild den väg som gick från villan i Djursholm, där jag hade bott innan jag reste till Kanada. Bilden var fullständigt klar, som om jag hade sett den med mina egna ögon. Den försvann ganska snart, men hade lämnat efter sig ett outplånligt spår. Det var nu jag helt förstod hur det vi ser som en yttervärld är en produkt av våra egna tankar. Allt är verkligt på samma sätt som den klara bilden av vägen och villan var verklighet. Och jag tänkte: Är det detta som avses med "Himmelriket är inom eder"?

Stegvis införlivade Leo sin insikt i vardagens liv. Att förverkliga vad man förstått är ett livslångt arbete. Ytterst få hör till de verkligt upplystas skara. Men alla steg på vägen är av värde.

Hans liv började långsamt förbättras, även till det yttre. Han fick kraft att lämna en förnedrande arbetssituation utan att känna rädsla för vad arbetslöshet kunde innebära. Han blev varse andra möjligheter, och han flyttade tillbaka till Sverige och sin hustru.

Hustrun vårdade han sedan ömt och kärleksfullt under den långvariga sjukdom hon drabbades av, till hennes död nyligen. Naturligtvis saknar han henne, han är ju en jordisk människa med en människas känslor och reaktioner kvar. Men de har inte längre samma udd. Han kan betrakta dem som de föreställningar de är i hans medvetande. Och han kan se att döden inte är det slut och den tragiska händelse vi vanligen tror.

Brahman allena är.

Inget annat är.

Ur Upanishaderna

Horoskop

Nativitetshoroskop upprättas och tolkas, 200 kronor. Sänd uppgift om datum, klockslag och plats för födelsen.

Stefan Stenudd
Box 3042
136 03 Handen

Ekumenisk ljusständning över alla trosgränser!

Unik ekumenik. Bilden tagen utanför Förenade metodistkyrkan på Park Avenue i New York. Från vänster ser vi Rica Josephs, judisk bekännare och assistent till ordföranden i Interfaith, swamin Paramanda, zen-judiska religionsutövaren Jana Klenburg, metodistpastorn Jon Mundi, rabbinen Joseph H Gelberman och katolske patern Giles Spoonhour. (Foto: Bertil Falk)

Av Bertil Falk

Framme vid altaret i förenade metodisternas Kristuskyrka i hörnet av 60:e gatan och Park Avenue mitt i New York sitter tre män. Rätt under mosaiken av Kristus sitter swamin Paramanda, representant för en yogisk sekt. Till höger om honom sitter den nya tidsålderns hassidiske rabbi, doktor Joseph H. Gelberman, grundläggaren av den moderna hassidismen inom judendomen. Och till vänster sitter metodistpastorn Jon Mundi.

Det är organisationen *Interfaith*, en rörelse för mellanreligiös samvaro, som har anordnat denna Nya

Ljussmessa. "Öst är öst och väst är väst och aldrig mötas de två" har ingen mening här. Man träffas till andakt och gemensam kult under devisen "Att sammanföra öst och väst".

Redan själva programmet i denna sammankomst, som äger rum den första söndagen i varje månad i New York, visar upp ett brett spektrum av trosåskådningar, livsfilosofier och konstformer. Kult handlingarna har ett drag av allkonstverk eller happening över sig.

Alltsammans inleds med att citteraspelearen Larajgi, som säger sig

inte tillhöra någon speciell religion utan uppskattar religionen på ett universellt plan, spelar egenartad och skön musik på sitt strängospel.

Sedan ställer sig Jana Klenburg, iförd vit klädnad, upp och hälsar välkommen. Hon kallar sig zenjudinna, dvs hon tillhör en judisk grupp som tillämpar zenmetodik, hämtad från japansk buddhism.

En procession tågar fram till altaret med ljus i händerna. Där skrider den redan nämnde swami Paramanda fram iförd sin saffransfärgade klädnad. Rabbinen Joseph H. Gelberman bär en vit skrud och vit

kalott på huvudet. Metodistpastorn Jon Mundi bär också vit korskrud och det gör även fader Giles Spoonhour, tidigare knuten till franciskanerorden, men just för tillfället katolsk pater utan speciell anknytning. Han forskar nämligen för tillfället.

Alla i församlingen – och här finns trosbekännare av alla hudfärger och religioner församlade – följer med och samlas kring altaret, både innanför och utanför altarringen. Ett ljus tänds på altaret och pater Spoonhour talar om ljuset, för vilket mörkret ger vika.

Detta är inledningen till en ceremoni – Nya Ljussmässan – som inte bara innefattar att man tänder ett levande ljus på altaret. Vid sidan om ljuset – elden – celebrerar man också jorden och vattnet. Metodistpastorn håller fram en glasskål fylld med jord och swamin håller fram en annan glasskål fylld med vatten, renandets symbol.

Sedan övertas altarkretsen av dansösen Linda Diamond, som iförd en mjuk och fantasifullt färgad – det verkar vara batik i mina ögon – klädnad dansar framför altaret till pianoackompanjemang. Hon sträcker ut dansen till predikstolen och dansar i behagliga och behagfulla rörelser ut genom mittgången. Susan Stevens kliver upp i en pulpet och läser Thoreau.

Redan märker man att det inte är frågan om helt konfessionslös och urvattnad ekumenik. Man försöker uppenbarligen ta fasta på vad som förenar de olika religionerna, utan att därför förneka det som skiljer åt.

Den katolske patern håller en betraktelse. Han bekänner sin kristna tro, men säger samtidigt så här:

– Jag tror att Gud manifesterat sig själv för Abraham, för Moses, för Gautama vid Bodhiträdet, för Mohammed.

Och han kommer mot slutet av sin utläggning fram till följande synpunkt:

– Jag tror att vår gemensamma närvaro här i dag är ett annat exempel på hur Gud manifesterar sig.

Så är det dags för en av vår tids stora spiritualsångerskor, självaste Odetta, att inta scenen. Hon sjunger utan ackompanjemang och alla i kyrkan sjunger med. Efter hennes sång blir det ett interreligiöst samtal framme vid altaret mellan metodistpastorn, swamin och rabbinen.

Orgeln i kyrkan låter som hemma i en svensk medeltidskyrka i Uppsala och faktiskt var orgelpreludiet en gammal välkänd psalm, som inte bara finns i den svenska psalmboken (Allena Gud i himmelrik).

Jag får veta att man siktar in sig på en tre dagar lång ekumenisk festival och man fastslår att *Interfaith* består av en grupp clergymen (präster, mullor, swamis, lamor, patrar etc.), som representerar många av världens olika religioner.

Man möts en söndag varje månad för att, som man säger, "gemensamt delta i ekumenisk samling, vilket symboliserar alla religioners och livets enhet". Festivalen man ska hålla kommer att fokuseras mot "glädje och ljus, renhet och visdom, som är kristendomens, hinduismens, yogans, judendomens, Islams, sufismens, buddhismens, jainismens och andra religioners sanna grund. Genom meditationer, ritualer, musik, dans, yogaklasser, filmer, diskussioner och forum vill vi försöka upptäcka och återupptäcka vår planets rika andliga arv".

Ekumenik har jag tidigare enbart förknippat med mellankristen verksamhet, varvid man försökt att sammanföra kristna kyrkor och sekter som gått olika vägar. Men *Interfaith* innebär en väldig breddning av den ekumeniska tanken, vilket det föregående citatet förvisso klargör.

"Att försöka upptäcka och återupptäcka vår planets rika andliga arv." Det ska bli intressant att se om *Interfaith* i New York kommer att förbli en isolerad företeelse eller om liknande aktioner och grupperingar kommer att uppstå på andra håll.

Tilläggas kan att rabbi Gelberman också skapat Nya Seminariet, en skola med syfte att utbilda "Interfaith Ministers" det vill säga sådana religiösa ledare, som kan verka i mellanreligiösa sammanhang. Skolan står öppen för män och kvinnor som är över 18 år. Utbildningen är icke sekteristisk och omfattar alla raser. För elever som bor utanför New York spelar man in klassrumslektionerna på band och skickar ut dem i form av kassetter.

Roger Sperrling

Forts

har också den effekten att den försvårar näringens införsel i och förbränningsresternas utförsel ur cellerna och därmed försämrar funktionen hos celler eller dödar celler i onödan. Dock kan man koka eller "ånga" rotfrukter som övergångskost (vid kostomläggning). Och proportionerna 50-50 mellan kokt och okokt föda klarar alla.

– En människa behöver bara en eller ett par procent protein i kosten, menar Roger – så mycket innehåller modersmjölken! 10-25 gram protein per dygn är behovet

hos kvinnor, 15-35 gram hos män. Överskott av protein innebär en påfrestning för kroppen, bl a för njurarna.

Animaliskt protein samt koncentrerade oljor och fetter anser han vara klart olämpliga, bl a på grund av att de gör blodet tjockare, vilket verkar förslöande på de mentala aktiviteterna, försämrar fysisk styrka och uthållighet samt ökar risken för sjukdomar, som cancer, hjärt- och kärlsjukdomar.

När man lyssnar till Roger Sperrling, som pratar fort och entusiasmerat, kan man undra hur välgrundad hans förkunnelse är, tex "blandningsfilosofin". Men det mesta stämmer med den vegetariska hälsorörelsens förkunnelse, exempelvis: "Vi har inte med sjukdomar att göra, utan med livsföringsfel" – ett av Are Waerlands välkända uttalanden.

MATSEDEL

Så här kan en frukost se ut enligt Roger Sperrling: 3 msk bovete, 2 msk blötlagt kli, 3 msk sesamfrö, 2 msk solrosfrö, 4-8 nötter (frön och nötter kan malas sönder tillsammans), 1 banan, 2 fikon, 3 msk russin, 3 torkade aprikoser (blötlägg all torkad frukt 5-15 timmar), eventuellt ett halvt sött äpple. Men ett par av dessa inslag kan tas bort. Över alltsammans kan man strö litet algpulver för att "yangisera" måltiden. 5/6 av frukosten ska vara frukt! Om müsli används (max 1/6 av frukosten) blötlägg den över natten!

I små mängder gör blandning inte så mycket, förklarar Roger, bara en sort har överhanden med stor marginal.

Medan frukosten ska bestå av kolhydrater (mest frukt) så blir lunchen en stärkelsemåltid, tex så här: 1-2 kkp linser, 1-2 kkp groddar, 75-150 gram riven morot, 60-250 gram sallad samt någon dressing eller annan smaksättning, litet frön och örter. Drick ej något i samband med måltid – ej heller strax före eller närmare än ett par timmar efter.

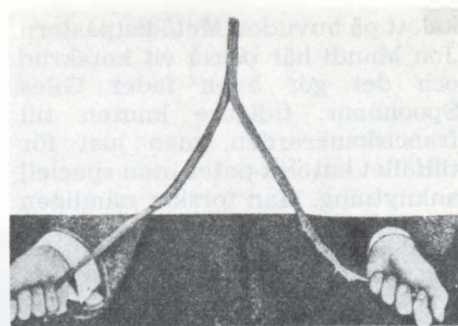
Middagen bör vara en proteinmåltid: Tex sallad plus litet nötter eller ibland soyabönsost (tofu). Groddar av kikärter, soyabönor och solrosor m m är mycket proteinrikt – ät det i små mängder! Som alternativ: nötter och litet söt frukt (bananer, avocado, papaya etc).

Men egentligen räcker det med två mål om dagen, särskilt för stillasittande vuxna, anser Roger. Så man kan växelvis slopa frukosten, lunchen eller middagen.

Ät när du är hungrig och drick när du är törstig – inte som tröst eller vana!

Einar Øygarden

SLAGRUTAN

Jag har borrar brunnar i många år, och ofta har jag sett slagrutan användas i försök att finna vatten. Slagrutan brukar vara en grenklyka från ett lövträd. Den hålls i ett speciellt grepp, vilket gör att det lätt uppstår spänningar i den, som leder till att dess vågräta läge ut från kroppen blir ostabilt. Den tenderar att böja eller vrida sig. Små märkliga och omedvetna rörelser eller förändringar i handgreppet kan göra att kvisten kommer ur jämvikt och vippar nedåt. (Om händerna rör sig utåt, vippar kvisten uppåt.) Spänningen i kvisten blir starkare än handgreppet. Om kvisten hålls i ett särskilt hårt grepp, kan den, när den kommer ur jämvikt, spritta som en stålfjäder, ibland med sådan kraft att barken vrids av inne i de händer som håller den. Dessa små förändringar i greppet som gör att kvisten böjer sig eller vippar, märks varken av slagrutemannen själv eller av folk som ser på.

Det var i Kanada jag borrade brunnar. Landskapet var en böljande prärie med litet spridd småskog och vidjesnår. Fjäll fanns inga. De geologiska förhållandena var helt olika dem i Norge. Slagrutan används lika mycket i Kanada som i Norge, men resultaten kan inte utan vidare jämföras på grund av de olika geologiska förhållandena.

Den bormaskin jag använde gjorde runda hål i marken, vilka var cirka 70 cm i diameter. Jag kunde därför se ner i brunnen, och om det var solsken kunde jag med hjälp av en spegel se mycket tydligt även på stora djup. Ofta måste jag också ned till bottnen och gräva ut stenar. Jag fick således god kännedom om de skilda jordlager som jag borrade igenom.

Vattensökare både i Kanada och Norge, som går med slagruta för att finna vatten, talar alltid om vattenådror. De menar att kvisten böjer sig bara där vattnet nere i jorden är i rörelse, alltså där det finns en vattenåder. Detta är kanske riktigt. Men i detta prärielandskap, där jag borrade brunnar, var vattenådror

ytterst sällsynta. Vattnet fanns i vattenförande sand- och gruslager eller som djupt liggande grundvatten. Bara en enda gång under alla åren som brunnsbörare hände det att en vattensökare med slagruta påvisade en vattenåder vid den brunn där jag arbetade. Det var en mycket liten åder som låg på 3 meters djup.

Jag borrade ofta på ställen där slagrutan hade visat förekomst av vatten. På några av dessa ställen fann jag vatten, på andra inte. På de flesta ställen, där jag borrade, hade ingen slagruta använts, men resultatet var inte sämre där. Några gånger kom jag till gårdar där slagrutan visat förekomst av vatten långt från husen. Jag borrade då i stället närmare husen, där slagrutan hade använts men inte gett utslag för vatten, och jag fann där djupt liggande grundvatten. Enligt mina erfarenheter var det alltså ingen fördel att gå med slagruta för att finna vatten.

En höst arbetade jag för Hudson Bay Co, som ägde mycket jord i västra Kanada. Åtta bormaskiner arbetade för det företaget. De hade en brunnsinspektör med lång erfarenhet, och han avrådde från att borra efter slagrutans anvisningar.

Det bör också nämnas att det i USA för länge sedan gjordes omfattande prov för att få klarhet i om slagrutan var till någon nytta. Det trycktes sedan en broschyr om dessa försök, vilka hade gett helt negativt resultat. Det är rimligt att tro att försöken gjordes i Mellanvästern där de geologiska förhållandena är någorlunda lika dem där jag arbetade. I Frankrike gjordes liknande försök, men med positivt resultat. Jag har varit i Frankrike en tid, och i den stad där jag bodde, såg jag grävmaskiner blotta mängder av vattenådror på 3-4 meters djup. Om de franska försöken gjordes under liknande förhållanden som på den platsen, måste resultatet ha blivit positivt. Det verkar som om slagrutan bara är användbar där det finns rikligt med vatten.

Men vad kan då orsaken ha varit

till att slagrutan böjt sig där det inte funnits vatten? Jag har ofta stått och betraktat slagrutemän som gått över marken för att påvisa vattenådror. Förr eller senare har slagrutan alltid gjort utslag, vanligen efter 5 till 50 meters vandring. Det är svårt att hålla kvisten fullständigt stilla ooch i balans någon längre tid. Ojämnheter i marken, där slagrutemannen går, kan också leda till små förändringar i handgreppet, som gör att kvisten böjer sig. Att slagrutemannen hoppas eller önskar att kvisten skall böja sig har säkert också betydelse och kan leda till omedvetna förändringar i handgreppet. En stark önskan kan uppenbart ha en suggererande verkan.

Jag känner till flera försök som tydligt visar att klykan kan böjas genom suggestion. En gång var jag närvarande när en vattensökare gick med slagruta för att finna vatten, och efter en stund böjde klykan sig nedåt. Det sattes ned en käpp för att utmärka platsen. Medan vattensökaren var upptagen på annat håll, flyttades käppen en bit. Vattensökaren ombads att försöka igen, och klykan böjde sig där den flyttade käppen stod. När han sedan provade där klykan hade böjt sig första gången, gav den inget utslag. Liknande försök gjordes på andra ställen med samma resultat. Tydlig självuggestion alltså.

En brunnsbörare berättade en gång för mig om ett roligt experiment som han hade gjort. Han hade borrar en brunn på en lantgård och funnit rikligt med grundvatten på cirka 25 meters djup. Ingen hade gått där med slagruta. Han hade borrar brunnen där det passat bäst. Strax efter det han hade funnit vatten kom en slagruteman dit, och brunnsböraren hittade då på en historia. Han sa att han med hjälp av slagruta hade funnit två vattenådror, en som kom österifrån och en som kom norrifrån, och sedan hade han borrar där de två vattenådrorna möttes och funnit en massa vatten. Slagrutemannen provade med sin slagruta och fann båda dessa uppdyktade vattenådror!

Suggestionen hade lett till märkliga muskelrörelser, vilka fått klykan att böja sig. Det skulle kunna ges fler exempel på suggestion, men detta får räcka.

Dessa exempel är alla från prärielandskap i västra Kanada, där det nästan inte finns några vattenådror. I Norge är förhållandena annorlunda, men också här får man anta att klykan då och då böjer sig av samma orsaker som i Kanada och alltså kan böja sig där det inte finns vatten. Vattenådror och vatten kan naturligtvis också påträffas av en slump, och på en del platser kan terrängen ge en god anvisning om var det finns vatten. Och gräver man tillräckligt djupt, finns det vatten överallt. Det är också så att det är de lyckade resultaten som blir ihågkomna, medan de misslyckade i stort sett glöms bort. Utom slagrutan, som kan vara från olika slags lövträd, används bland annat också metalltrådar, klädeshängare och järnstänger. En teori är att det rör sig om ett slags "magnetism", som drar klykan nedåt, men detta är helt osannolikt. Klykan kan nämligen också vipa uppåt. Om den drar sig uppåt eller nedåt beror på om den omedvetna rörelsen i händerna går utåt eller inåt.

Många menar att vattenådror ger upphov till ett slags jordstrålning som sensitiva personer kan uppfatta. De känner att något är annorlunda, och detta skulle då leda till att handgreppet förändras och klykan böjer sig. Slagrutan är i så fall ett slags registreringsredskap för jordstrålning som sensitiva personer omedvetet märker. Detta är teori. Om det verkligen är så, vet man inte.

Jag känner till två fall där vattensökare inte använde slagruta utan bara gick sakta över det område där man ville ha en brunn. På ett eller annat sätt kände de var det fanns vatten. Den ena av dem var en pojke på 13-14 år. Efter vad jag hörde hade han en fantastisk förmåga att finna vatten, men då han blev vuxen förlorade han den. Det tyder på att han hade paranormal förmåga.

Det finns skäl tro att slagruteletare som är särskilt duktiga och som finner vatten där ingen trott att det funnits något, har paranormal förmåga eller är synska. De "känner" att det finns vatten, de vet det säkert, och klykan böjer sig. Här är alltså klykan ett registreringsinstrument för den paranormala förmågan.

Problemet är svårt att lösa med experiment. De positiva resultat som uppnås tror jag beror på paranormal förmåga, men när försök

skall göras med vetenskapsmän och andra kritiska personer närvarande, kan förmågan störas så att försöken får negativt resultat. Synskhet, som absolut finns hos en del människor, är inte alltid att lita på. Ibland tar synska personer miste kanske just på grund av att förmågan störs av yttre inflytanden.

För rätt så länge sedan fanns det en synsk man i Norge som kallades "Flöttumguten". Han var bland annat bra på att finna vatten. Han behövde inte ens besöka den gård där det skulle grävas brunn. Det räckte med en noggrann beskrivning av gården för att han skulle kunna säga var man kunde finna vatten.

Mycket tyder på att synska personer med eller utan slagruta ibland kan finna vatten på de mest otroliga ställen, men det händer att de misstar sig.

*

Jag har själv provat slagrutan. När jag hållit hårt i kvisten, har den förr eller senare böjt sig nedåt. Om jag har hållit löst i den, har jag kunnat vandra länge, innan den gjort utslag.

SAMMANFATTNING

Slagrutan är knappast till någon större nytta, när man skall gräva brunn. På en del ställen kan det vara en fördel att betrakta terrängen, men man kan också gräva på en slump. Om man gräver tillräckligt djupt, finns det vatten överallt. Likväl skall man inte helt bortse från att det finns människor med en särskild förmåga att finna vatten. Man får anta att de har paranormal förmåga, eller att vattenådror ger upphov till ett slags jordstrålning som sensitiva personer känner och att de på så sätt kan påvisa vattenådern.

Kurs: PERSONLIG UTVECKLING HÄLSA MILJÖ 8-10/5

Övningar, samtal, avslappning. Hälsohem intill Örebro.
290:- inkl. veg. kost och logi.
Upplys. o. anmäl. Olle Årman
046-51266, Gösta Wilson Pl 43170
705 90 Örebro 019-280292.

LEVA I NUETS GEMENSKAP. Kurser 19-24/7, 2-7/8

240:- exkl. mat. Självhushåll. Personlig utveckling, övningar, samtal. Religiöst neutral. Upplys. o. anmäl. Gösta Wilson Pl 43170
705 90 Örebro 019-280292

Två böcker

alternativ TRO

med artiklar ur SÖKAREN
har utkommit på

proprius

Bok 1 berättar om buddhism och hinduism, samt något om islam, baha'i och sufi.

Bok 2 behandlar bl a mystik, meditation, ockultism, esoterik samt ovanliga former av kristen tro.

"Böckerna bör läsas också av oss som är aktiva i Svenska kyrkan. De hjälper oss att ta de nyreligiösa rörelserna på allvar."

Sten Rodhe i Lundastiftet

"...denna antologi, som självfallet borde finnas i varje bibliotek och varje skola."

Tomas Löfström i SDS

ALTERNATIV TRO: 1 56:25
ALTERNATIV TRO: 2 56:25

inkl. moms

Finns i bokhandeln

Även hos förlaget PROPRIUS, Värnavägen 35, n.b., 115 29 Stockholm.
Tel. 08/21 33 57

Heikki Virtanen

IFOLOGISKA SÄLLSKAPET

Ifologiska Sällskapet i Stockholm (1957 – 1969) var Sveriges första UFO-förening. Som en del av mina etnologiska studier vid Institutet för folklivsforskning, Stockholms universitet, har jag undersökt dess historia. Arbetet har försvårats av att dess siste ordförande, såsom han uppger, inte haft tid att för min skull leta fram protokoll och andra dokument. Jag har därför huvudsakligen fått lita till minnesbilder hos ett 10-tal informanter, samt till uppgifter i tidskriften Tid och Rum, i andra tidskrifter och i tidningar och böcker.

Under 1950-talet bildades de första UFO-föreningarna i USA. Flera personer framträdde där och i andra länder och påstod att UFO:n var rymdskepp med vänligt sinnat folk från andra planeter. Några sade sig också ha träffat rymdvarelserna och fått resa med deras farkoster. Bland dessa "kontaktpersoner" kan nämnas George Adamski, Dan Fry och Elisabeth Klarer, vilka alla fått böcker översatta till svenska (Parthenon, Helsingborg).

Adamski berättade om möten med vackra och ädla venusianer. Hans viktigaste budskap var "rymdbrödernas" varning för kärnvapenkrig på jorden. Tre böcker av honom finns på svenska; den första kom 1957. Förlaget Parthenons UFO-böcker väckte stort intresse, bland annat bland teosofier och spiritualister. Även inom Måndagsgruppen, som hade grundats 1951 av Jan Erik Janhammar i Stockholm, blev man intresserad, och det anordnades 1957 ett föredrag av Kerstin Bäfverstedt med titeln "Flygande tefat – fantasi eller verklighet".

Föredraget blev en stor framgång, och en vecka senare höll Kerstin Bäfverstedt det på nytt; man lät då teckningslistor gå runt, och så grundades Ifologiska Sällskapet. Inom kort hade det över 50 medlemmar.

"Ifo" i ifologiska syftar på "interplanetary flying object", dvs interplanetariskt flygande föremål – i viss motsättning till UFO, som

betyder "unidentified flying object", alltså oidentifierat flygande föremål. Namnet Ifologiska Sällskapet är alltså ett uttryck för åsikten att de flygande tefaten identifierats som farkoster från världsrymden. ("Ifo" kan också uttydas "identified flying object".)

Den förste ordföranden var baron kapten Liljencrantz (1957 – 1961). Sällskapet höll först sina möten i Medborgarhuset, men flyttade ganska snart till KFUKs lokaler på Brunnsgratan. 20-30 personer brukade samlas där.

Man hade möten minst en gång i månaden. Ordföranden eller någon gästföreläsare, exempelvis Henry Kjellson (författare till "Forntidens teknik" och "Försvunnen teknik") höll föredrag med efterföljande diskussion. Ibland hade man utslutande diskussionsafton.

Man började också med bokutlåning och bokförsäljning.

När Liljencrantz trädde tillbaka på grund av dålig hälsa, blev forskningsingenjör Ivan Troëng sällskapets ordförande. Han hade den posten 1961 – 1963, en tid som torde kunna betecknas som sällskapets "guldålder", då det var mest livaktigt. Troëng beskrivs som en saklig och korrekt person.

Man fortsatte mötena som tidigare. Antalet medlemmar var ca 170.

Troëng gjorde bland annat en statistisk studie av rapporter i tidskriften Weltraumbote och senare av Försvarsstabens rapporter om okända ljusfenomen från åren 1948 – 1959. Resultatet var att dessa fenomen ökade i antal när Venus var nära jorden, och Troëng drog därför slutsatsen att fenomenen var rymdskepp från Venus.

Sällskapet sökte statsanslag på 10 000 kronor för sin verksamhet, men fick avslag. Man skickade telegram till statsminister Erlander och president Kennedy och varnade för kärnvapenprov i rymden. Man uppvaktade också försvarsministern och föreslog ökad luftbevakning på grund av väntad "tefatsaktivitet". Dessa åtgärder fick negativ respons i massmedia.

1962 började den stencilerade tidskriften Tid och Rum att utkomma, först privat utgiven av ingenjör Lennart Lind, med Rolf Andersson som redaktör, men snart i sällskapets regi. Man skrev ibland om "våra vänner från rymden", och man ansåg sig bedriva en "upplysningsverksamhet" – även om tidskriften också var ett debattforum.

Förlaget Parthenon presenterades med bland annat följande ord: "Parthenon är en upplysningscentral med internationella förbindelser, och dess upplysningsverksamhet är inriktad på att förmedla litteratur och skrifter som rör den Nya Tidsåldern. Dit hör den långa raden av ufo-litteratur – tefatsböcker – som berättar om rymdens intelligenser, om deras besök på vår jord..."

Så här inleddes en artikel i nr 2 (1962) av en viss Sven Magnusson: "Sedan det nu är klart att astronauterna har bekräftat en del iakttagelser i rymden som Elisabeth Klarer och George Adamski uppger sig ha gjort, och vi alltså förstår att dessa människors berättelser om kontakter är sanningsenliga, står vi inför frågan på vilket sätt rymdfolkets tro och livsföring kan påverka vårt eget liv och tänkande."

Och så här skrev Tid och Rums redaktör i nr 3 (1962): "Vi förbereder oss medvetet eller omedvetet för kontakt med människor från andra planeter, människor på en helt annan och högre kulturnivå. Människor som slutat använda vendetta-principer. Människor, som insett det ohållbara i att dela upp världen i länder och säga att detta är mitt. Som vet, att vi i krig offerar våra liv för det som inte går att ta med i döden."

De här citaten säger något om den stämning som rådde inom Ifologiska Sällskapet.

Medlemmarna var i allmänhet inte fanatiska, men de flesta torde ha varit övertygade om att UFO:n var bemannade rymdskepp, vilkas besättningar var vänligt sinnade. Och om man inte direkt väntade på landning, så hoppades man på det i

alla fall.

Ivan Troëng lämnade ordförandeposten på grund av flyttning till annan ort – han hade fått arbete som lärare vid Skoghögskolan i Garpenberg. Bertil Kuhlemann blev interimisordförande till årsmötet 1963, när K. E. Nordquist, en rosenkreutzare, valdes till ordförande. Styrelsen under honom föreslog nya stadgar, vilka ansågs bättre motsvara sällskapets "kosmologiska" inriktning. Man tänkte också ändra namnet till Kosmologiska Sällskapet.

Årsmötet 1964 var det mest besökta i sällskapets historia: ca 175 närvarande. En majoritet motsatte sig de nya stadgarna, varpå den sittande styrelsen förklarade att den inte stod till förfogande för nyval, eftersom den hade planerat nästa års verksamhet med förutsättningen att förslaget till nya stadgar skulle godkännas. En helt ny styrelse valdes. Ordförande blev Ernst Linder.

Flera utländska föreläsare besökte sällskapet under Linders ordförandetid. Detta medförde stora kostnader, men Linder uppger att han själv stod för de extra utgifterna, "flera tusen kronor varje år".

Bland de utländska gästerna var en major Aho från USA (1965). Sven Magnusson skriver i sin bok "Flygande tefat – vad säger vetenskapen?" (Zindermans förlag) att under Ahos vistelse i Sverige iaktogs ett märkligt himlafenomen, som blev mycket omskrivet. Enligt vittnet Olof Lagercrantz, DN:s chefredaktör, syntes ett "ofantligt långt" föremål med skarpa konturer skrida framåt "med majestätiskt lugn". Det liknade ett järnvägståg med upplysta fönster och förde tankarna till ett luftskepp. Major Aho sa att tefat följer honom på hans föredragsturnéer och brukar kunna observeras på himlen över de platser där han befinner sig. Aho uppger att rymdfolket är här för att hjälpa oss i en kritisk period i vår planets utveckling. (Av icke-ifologer förklarades det märkliga himla-

fenomenet vara en störtande satellit). För övrigt kan nämnas om Aho att han tog med sig en av de omskrivna metallbitarna från Väddö ("Väddöfallet"). Den är sedan dess spårlost försvunnen.

En annan gästföreläsare hos Ifologiska Sällskapet var "doktor" Frank Stranges, också han amerikan. Ernst Linder hade träffat honom på en UFO-kongress i Mainz (1967). Enligt Magnussons bok om talade Stranges för pressen i samband med konferensen att han i det amerikanska militärhögkvarterets byggnad Pentagon hade sammanträffat med en man från Venus vid namn Val Thor. Linder inbjöd Stranges till Ifologiska Sällskapet, där han höll två föredrag. Stranges var inte billig. Han fordrade fritt uppehälle med hotellrum för tre personer. Han hade sekreterare med sig, och det sällskapet hade inga anspråkslösa vanor. Under föredragen använde han mycket teatraliska effekter av en sort som kan gå hem i Amerika men inte hos oss. I det första föredraget trissade han upp förväntningarna, i det andra slutade han berättelsen på höjdpunkten och hänvisade till sin bok, där alla närmare informationer skulle ges. Men bokens innehåll är mycket magert. Denne Stranges stoltserade för övrigt med en rad värdelösa doktorstitlar.

Tidskriften Tid och Rum slutade utkomma 1965 efter sammanlagt 14 nummer. Ernst Linder hade övertagit ansvaret för tidskriften, men utgav aldrig något nummer av den. (Även Malmö Interplanetariska Sällskaps stenciltidskrift Galax upphörde att komma ut. Den levde 1963 – 1964. Men Sökaren, som startades 1964 av Sven Magnusson, innehöll många UFO-artiklar.)

I Tid och Rums sista nummer blickade Ernst Linder fortfarande framåt med entusiasm. Följande är utdrag ur en artikel av honom:

"Även då det gäller Margit Mustapa är hennes böcker (Book of Brothers m fl) föregångna av en mångårig period av telepatisk träning från rymdvännernas sida och de sammanfattar syftet med sin hjälp med ungefär dessa ord: 'Varje planet måste sköta sin egen utveckling. Vi kan därför inte ge er hjälp i fysisk bemärkelse, utan alla handlingar som erfordras får Ni själva utföra. Vad vi däremot får och vill hjälpa Er med är öppnandet av kanaler mellan Er lägre och högre jag. Detta öppnande medför allt klarare insikter om vad som är vars och ens uppgift då det gäller att bidra till den andliga nivåns höjning över hela jorden. Och kom ihåg, att det är bara en sak vi begär

av Er för att vi skall börja procedurer att öppna dessa kanaler, nämligen att Ni verkligen vill hjälpa till osjälviskt. Med andra ord, ha oss bara i tankarna så sköter vi resten!

Vad jag vill komma till med dessa exempel är att flera personer här i Stockholm sedan ett par månader tillbaka förnummit allt klarare telepatiska meddelanden från våra Vänner i rymden. Av dessa framgår att vi har kommit in i den länge väntade period då mycket kommer att hända i riktning mot mänsklighetens andliga upphöjelse till ett högre plan. Det är alltså en god idé att vi har uppmärksamheten riktad mot skyn i såväl verklig som bildlig bemärkelse."

Många av medlemmarna i Ifologiska Sällskapet var mycket intresserade av "kontaktpersoner", typ Adamski, och av tanken att jorden hade besök av "rymdbröder". Men i slutet av 1960-talet förändrades UFO-intresset i Sverige från att vara Parthenon- och Adamski-inspirerat till en mer vetenskaplig attityd. Stor betydelse för förändringen hade Gösta Rehns böcker av vilka den första, "De flygande tefaten – dokument och teori" (Zindermans förlag) kom 1966. Rehn motsatte sig det ockult präglade UFO-intresse som fanns inom bland annat Ifologiska Sällskapet.

1969 upphörde sällskapets verksamhet. Ordföranden Ernst Linder underlät att sammankalla till möten. Som orsak anger han och andra informanter att han inte hade tid på grund av sin verksamhet som uppfinnare.

Ganska snart gav de flesta medlemmarna upp hoppet om nya möten, och föreningen upphörde i praktiken. Inte ens ett årsmöte kallades det till 1969. Dock fanns intresse för sällskapets bestånd, i synnerhet för föredragen.

Det har sagts att allt arbete inom sällskapet var lagt på ordföranden och styrelsen. De nya krafterna bland medlemmarna utnyttjades inte. Detta skulle vara en förklaring till att Ifologiska Sällskapet upphörde.

Slutligen kan nämnas att några personer förutom ordförandena som med sina tankar och idéer hade betydelse för hur sällskapet profilerades var Anna-Lisa Helle, Brage Jansson och Lennart Lind.

Vid den tid när Sveriges första UFO-förening gick i graven, växte andra föreningar fram som ägnade sig åt UFO-problemet. En drivande kraft var Carl-Axel Jonzon i Motala. Det var främst genom hans intresse som riksorganisationen UFO-Sverige bildades 1970. Men

redan 1958 hade Malmö UFO-Sällskap startats. Det bytte 1962 namn till Malmö Interplanetariska Sällskap, MIS, och existerar fortfarande. 1969 bildades Göteborgs Informations Center för Oidentifierade Flygande Föremål, GICOFF. Det upphörde med sin verksamhet i slutet av 1970-talet.

I en kommentar (till preliminärt artikelmanus) framhåller Bertil Kuhlemann för Sökaren att Ifologiska Sällskapet inte var starkt inriktat på "kontakt- och hjälparsidan" av problemkomplexet utan att man arbetade ganska mycket "gränsvetenskapligt".

Ernst Linder säger till Sökaren att det enligt hans mening var en nykter inställning inom sällskapet.

– Det stora flertalet av medlemmarna tyckte att man skulle lyssna på olika röster inom fältet. Ingen var fanatisk eller gick och väntade på UFO-landning. Vi försökte följa ämnet på alla plan och med ett öppet sinne. Jag kände mig i stor harmoni med såväl Troëng som Nordquist och Kuhlemann. De nalkades problematiken på samma sätt som jag själv.

Varför rann Ifologiska Sälls-kapets verksamhet ut i sanden?

– Förväntningarna var för stora, säger Linder. Det uppstod inom sällskapet en besvikelse över utebliven framgång. Vi stod på samma fläck. Vi hade trott att intresset för UFO-frågan skulle öka, bland annat hos myndigheterna, och vi hade tänkt att vi skulle kunna få anslag till vår verksamhet.

– Men vi kom ingen vart. Det var motigt. Och vi hade behövt en bättre ekonomi. Föredragen gick ständigt med förlust. Ofta kolliderade våra föredrag med sportprogram i TV, så att många av våra medlemmar föredrog att stanna hemma och uppleva sportens spänning.

– I stort sett var det samma personer som kom på mötena, och de tyckte nog till slut att de hade hört allt förut. Ämnena blev uttjatade.

Som en förklaring till att Ifologiska Sällskapet upphörde nämner Linder också sina personliga problem. Han hade stora bekymmer med sin verksamhet som uppfinnare och fick mycket litet tid för föreningen. Dessutom hade han, när han tillträdde som ordförande, egentligen inte så stort intresse för att i form av föreningsliv studera UFO-fenomenet.

Jag vet att jag borde ha samman kallat till föreningsmöte, säger han. Men jag tänkte att det bara skulle bli ett uppehåll och att vi skulle komma igång igen. Men det blev aldrig så.

DEN UNDERLIGA VARELSE SOM KALLAS MÄNNISKA

En varelse från en annan värld parkerade sitt rymdskepp på en avsides liggande plats, och sedan han tagit sig en första överblick, öppnade han sin anteckningsbok och skrev: "Jag befinner mig på planeten Jorden. Den bebos av en varelse som liknar oss mycket och som kallas Människa."

Nästa morgon passerade varelsen från en annan värld ett militärläger, där han såg män med knivar, fästade vid egendomliga störrar. Knivarna stack de i säckar med hö. "Vad är det här?" frågade han en yngling i uniform. "Bajonettövning", svarade ynglingen. "Vi övar oss på 'dockor'. Vi måste lära oss att använda bajonetten på ett särskilt sätt för att döda en människa. Naturligtvis dödar vi inte många människor med bajonetter. Vi dödar de flesta med bomber." – "Men varför skulle ni vilja lära er hur man dödar människor?" utropade varelsen från en annan värld bestört. "Det vill vi inte heller", sade den unge mannen bittert. "Vi skickas hit mot vår vilja, och vi vet inte vad vi skall göra för att slippa."

Den eftermiddagen passerade varelsen genom en stor stad. Han såg en skara människor, som samlats på ett torg för att se en uniformerad ung man dekoreras med en medalj. "Varför dekoreras han med en medalj?" frågade varelsen från en annan värld. "Därför att han dödade hundra människor i en drabb-

ning", sade mannen vid hans sida. Varelsen från en annan värld tittade med fasa på den unge mannen, som hade dödat hundra människor och gick sedan sin väg.

I en annan del av staden hörde varelsen från en annan värld en radio, som högt tillkännagav att en viss man snart skulle avrättas. "Varför skall han dödas?" frågade varelsen. "Därför att han dödade två människor", sade mannen bredvid honom. Varelsen gick förbryllad sin väg.

Den kvällen, efter det att varelsen från en annan värld hade tänkt över saken, öppnade han sin anteckningsbok och skrev: "Det tycks som om alla ungdomar tvingas att lära sig hur man på ett effektivt sätt dödar människor. De som lyckas döda ett stort antal belönas med medaljer. De som visar sig vara dåliga att döda och endast lyckas döda några få människor straffas genom att avrättas."

Varelsen från en annan värld skakade sorgset sitt huvud och tillade ett postscriptum:

"Det verkar som om denna underliga varelse, kallad Människa, kommer att tillintetgöra sig själv mycket snabbt."

Ur Tid och Rum nr 10 (1964), översatt från den amerikanska tidskriften "Understanding" (april 1960), vars redaktör var "kontaktpersonen" Dan Fry.

Filip Fridolfsson (m) till attack mot temadagarna i Storkyrkan

– Det är inte fel av kyrkan att ha debatt med spiritualister och andra eller att ta strid med ondskans andemakter. Felet är att öppna kyrkans portar för de här grupperna och låta dem ohämmat propagera för sina läror i kyrkans andaktslokal!

Sådan är i korthet moderate pingstvännen Filip Fridolfssons inställning till de omdiskuterade temadagarna i Storkyrkan, en om astrologi och en om "livet efter detta".

Fridolfsson har interPELLERAT i riksdagen och han fick svar av kommunminister Karl Boo fredagen den 6 februari. Karl Boo menade kort och gott att saken var anmäld till Domkapitlet för prövning och att det därför inte ankom på honom att ge sin mening till känna.

– Kyrkobesökare kommer till templet för att lyssna till kristen förkunnelse, sa Fridolfsson, inte för att ta del av vidskepelse och komma i kontakt med falska profeter.

– Det hade varit välgörande om

kyrkoministern slagit fast att de här människorna borde utvisas ur templet.

Men nu gjorde inte kyrkoministern det, utan menade att det i första hand är kyrkans egen sak att ta ansvar för vad som händer i dess lokaler.

Enligt lagen får kyrkor under vissa omständigheter upplåtas för andra ändamål än gudstjänster, men ett villkor är att inget får strida mot kyrkans ordning eller "kyrkorummets helgd". Fridolfsson menade alldeles tydligt att temadagarna strider mot detta, och han sa bl a att "vid ett av dessa tillfällen fick stjärntydare och astrologer fritt breda ut sig med sitt budskap".

Fridolfsson ger naturligtvis ingen korrekt beskrivning av vad som skedde i Storkyrkan, där personer med annan tro än Svenska kyrkans – samt företrädare för vetenskapen parapsykologi – inte bara fick "fritt breda ut sig", utan där det även var samtal i en öppen och vänlig atmosfär. Den atmosfären skilde sig helt från Fridolfssons fanatiska okunnighet när han karakteriserade vissa människor som kommit fram till annan tro än han själv som anslutna till ondskans andemakter.

Anders Brundell

I DN 18 februari svarade pastor primarius Ludvig Jönsson sina kritiker i en debattartikel som slutade med följande ord:

"Jag kan inte tänka mig någon bättre användning av våra kyrkhus än att alla portar slås upp och att människor inbjuds till samtal om andliga frågor. Kyrkan kommer aldrig att kunna erbjuda sitt evangelium som bidrag till människors sökande efter en livstolkning för rän den är beredd att ifrågasätta sig själv, avstå från monopolställningen och driva sin mission på samtalets villkor."

SM

Gyllenstrunt

Sammanträdena hos ärevärdiga Svenska Akademien är kanhända så tråkiga att vissa av dess ledamöter somnar till ibland. Vad vet jag? I alla händelser har akademiens ständige sekreterare, Lars Gyllensten, gjort flera offentliga uttalanden iklädd nattmössa.

Han höll exempelvis ett föredrag på Sigtunastiftelsen den 15 november i fjol, på en konferens om kristendomen och "de s k religions-surrogaten och alternativa vetenskaperna". Föredraget kan läsas i den katolska tidskriften Signum, nr 9 – 10, 1980. Han framträdde också i ett

TV-program den 21 januari och klandrade Storkyrkoförsamlingens temadagar om astrologi och om "liv efter detta?". Akademisekreteraren, som inte är en troende man, uttalar sig vänligt förståelsefullt om kristen tro, men föraktfullt nedvärderande om "de s k religions-surrogaten", "alternativa religioner", astrologi, liksom om "alternativa vetenskaper", inklusive flygande tefat. Allt sådant karakteriseras som "humbug".

DNs chefredaktör Svante Nycander har på tidningens ledarsida den 13 februari satt Gyllensten på plats. Slutet av hans artikel lyder så: "För två år sedan, strax efter de nio hundra morderna och självmorden i 'Folkets Tempel' i Guyana, träffade jag Krister Stendahl, dekanus vid Harvard Divinity School. Hos honom fann jag en stark inlevelse i de av så många fruktade sekterna och kulterna. 'I alla religiösa rörelser finns det stora risker, särskilt när hängivelsen är stor. Men skräcken och ilskan kring rörelser som the Moonies (Unification Church) och Hare Krishna är nästan helt och hållet omotiverad och måste tolkas som uttryck för de etablerades egna svårigheter.' Enligt Stendahl är grund för sådana rörelser framgång att de kan förändra människors liv genom ett språng, en omvändelse i dess intensivaste form. De är starka nog, har spänning högnog att slå ut andra livsstilar – det är därför de kan hjälpa mot missbruk."

Gyllensten har på klassiskt vis tagit det traditionella för det äkta och det etablerade för det verkliga. Föryngringsprocessen i historien är honom förborgad, som Geijer sade om Tegnér."

Healing i Sovjet

En reporter för den sovjetiska ungdomstidningen Komsomolskaya Pravda har berättat att han bevittnat Yevgeniya Davitashvilis healingförmåga. Bland annat kunde hon få liv i en bukett torkade rosor genom att föra sina händer över dem. Reportern efterlyste ett vetenskapligt center för studium av psykiska fenomen.

Artikeln väckte uppmärksamhet, både inom och utom Sovjetunionen. Efter en tid rapporterade en panel av medicinska vetenskapsmän i den intellektuella veckotidningen Literaturnaya Gazetta att de hade undersökt den påstådda förmågan hos 32-åriga Djournas – som hon kallas – men inte kunnat bekräfta

Ny unik bok

GRATIS

ZENIT

Lärosatser ur världens hösta religion som har en högre etik, en djupare insikt och en tillförlitligare frälsning än vad kristendomen kan erbjuda sina troende.

Boken är på 95 s i förstklassigt tryck och sänds GRATIS mot enkelt brevporto eller kr 1:50 insatt på pg 32 42 50-0. Läsaren får sedan själv bestämma priset helt efter egen värdering och uppskattning.

FÖRLAG PER GLANELL
590 98 EDSBRUK

den. Bland annat hade panelen undersökt sju personer med hudsår före, under och efter Djournas behandling. Ingen förbättring hade konstaterats.

Den vetenskapliga panelen kritiserade också en ledande marxistisk filosof, Alexander Spirkin, som uppger sig ha dokumenterat Djournas och andra helares förmåga – bland annat att läka sår – och som hållit föredrag om paranormala fenomen över hela Sovjetunionen.

Panelens mening var att suggestion och psykosomatiska effekter får folk att känna sig bättre och att en känsla av välbefinnande bidrar till tillfrisknande, men att det inte finns orsak att tro på existensen av något "bio-fält", annorlunda beskaffat än kända fysiska fält, vilket skulle kunna användas som något slags universalmedicin.

Ett rykte har gått att Djournas behandlat Leonid Breshnev, som verkat kryare på senaste tiden, och andra högt uppsatta personer i Sovjetunionen.

Djournas själv förklarar sin förmåga så att hon kan sända ut en ström av "bio-energi" från sina handflator. Den förmågan har alla, menar hon, men hos henne är den större än hos andra.

Djournas behandlar patienter i samarbete med läkare. Verksamheten är lönande: det uppges att hon i sin hemstad Tbilisi i Georgien har två hem, tre bilar, ett hembiträde, en kokerska och en chaufför.

Källor: the Skeptical Inquirer vintern 1980-81, och Psychic News 27 december 1980.

Är seanserna på väg att mista sin betydelse?

Seanserna har varit den spiritualistiska rörelsens kärna. De exceptionellt utrustade personer som kallas medier har varit i medelpunkten för intresset i det de uppfattats som länkar mellan vår värld och den andevärld där de döda tros leva vidare. I trans eller genom automatisk skrift eller klärvoajans har medierna förmedlat budskap från "andra sidan". Föreningarna har anordnat storseanser, gruppseanser och privatseanser, och äktheten i budskapen har knappast ifrågasatts.

Sådan har spiritualismen varit. Men nu hörs delvis nya toner från ledande svenska spiritualister, bland annat från riksförbundets ledning.

Lennart Lindberg

Redaktören för riksförbundets tidskrift Utan Gräns, Lennart Lindberg – som också tillhör förbundsstyrelsen – säger:

– Vi vill lämna den gamla inställningen, där seanserna sattes i centrum. Vi påstår inte längre att *allt* som kommer genom medier härrör från avlidna. Vi vet inte vad som eventuellt kan ha sin rot i mediernas undermedvetna. Varje enskild medlem får göra sin egen bedömning. Naturligtvis är seanserna något karakteristiskt för vår rörelse, och vi kan inte lämna dem. Vi anser att mycket av värde kan komma den vägen. Men vi vill inte ge seanserna lika stor betydelse som tidigare. För min del är jag övertygad om att det finns en existens efter döden och att kommunikation med avlidna är möjlig.

– Men, Lennart Lindberg, kan inte dessa nya bedömningar splittra er rörelse? Vill inte många hålla fast vid den gamla, hundraprocentiga tilltron till seansbudskapen?

– Jo, vi är medvetna om att rörelsen kan komma att splittras. Men vi vill hellre ha en liten, öppen rörelse än en stor som är låst i gamla, inte hållbara ståndpunkter.

– Vad är *numer* karakteristiskt för den spiritualistiska rörelsen i Sverige?

– Det är det förutsättningslösa sökandet, förenat med en tro att människan lever vidare efter den

fysiska döden och bevarar sin personlighet, vilket vi anser att det finns starka indicier för. Men vi kan inte dogmatiskt slå fast vad som är sanning. Vi trevar oss fram mot klarhet.

– Det dogmatiska och religiösa i vår rörelse försvinner mer och mer. Medlemmarnas intresse för de friare sökartidskrifterna och för all sökarlitteratur ökar ständigt, framför allt bland de många nya och unga medlemmarna.

Men i "Grunden" vet man

Att det numer inom ledningen för spiritualismen i Sverige skulle finnas en tveksamhet när det gäller karaktären av mediernas prestationer, är överraskande. Den tveksamheten kommer inte till synes i det nya häftet med spiritualismens grundsatser, "Grunden", som riksförbundet gett ut. Där kan man läsa att "seans kallas mötet mellan jordiska och i andevärlden levande människor med kontakt förmedlad av ett medium". Det sägs också att vissa seansbudskap är avsedda att bevisa att de bortgångna lever. På ett annat ställe står det: "Vi vet att döden bara är att vandra in i en ny tillvaros gryningsljus." Informationskriften berättar också om hur det är på "andra sidan" och säger att "allt detta vinner den spiritualistiske sökaren efter hand allt större kunskap om".

Lennart Lindberg säger om den bristande överensstämmelsen mellan informationskriftens ord och den syn han själv gett uttryck för, att texten i "Grunden" tyvärr är alltför kategorisk. Men han hänvisar till ingressen, där det står: "Om de yttersta tingen och de djupaste sanningarna kan människan inte veta mycket."

Sven-Arne Silve

Psykiskt Forum i Malmö lämnade det spiritualistiska riksförbundet för några år sedan. Ordföranden Sven-Arne Silve säger – liksom Lennart Lindberg – att man vill tona ned seansernas betydelse. I stället vänder man intresset mot spiritualismens filosofi och "den vetenskapliga sidan – parapsykologin".

– Detta med avlidna fastrar och mostrar, som kommer genom medier på seanser, försvinner mer och mer, säger Silve och tillägger att det inte längre finnas lika många bra medier som förr.

– Vad är då det karakteristiska för spiritualismen?

– Vi spiritualister har en övertygelse om att livet fortsätter, och den grundar vi, förutom på seansupplevelser, på bland annat böcker om dödsbäddsvisioner, ut-ur-kroppen-upplevelser m m, och på parapsykologisk forskning. Vi är säkra på att de paranormala fenomenen existerar, och vi tror att andehypotesen är den mest övertygande förklaringen till dem.

– Förr var ju seanserna det viktigaste inom vår rörelse, och de ger fortfarande spiritualismen dess särprägel. Men inom vår förening, Psykiskt Forum, garanterar vi inte att det som sägs av ett medium under en seans till hundra procent kommer från andevärlden. Var och en får själv avgöra vad han kan tro – och vi överlåter till medlemmen att tänka själv.

– Vi vill intressera oss mer för den moderna parapsykologiska forskningen och vad den kan säga om livets fortsättning och dessutom försöka lära oss att leva här och nu – grundlagt på vetenskapen att livet har en fortsättning.

– Varför har ni lämnat riksförbundet?

– Vi gillade inte den strävan som riksförbundet hade för några år sedan att ge rörelsen en sekteristisk prägel och exempelvis kalla seanserna seansandakter. Vi anser att spiritualistiska seanser innebär en demonstration av klärvoajans – ingenting annat. Spiritualismen vinner ingenting på religiös mysticism.

Britt Sevelius

En spiritualist som anser att seanserna fortfarande har mycket stor betydelse är Britt Sevelius, sekreterare i Stockholms Spiritualistiska Förening.

– På seanserna kan man få bevis för överlevnad av döden, exempelvis genom en övertygande hälsning från någon kär anhörig som gått

över, säger hon och understryker att det kan ha mycket stor betydelse för en människa att få en sådan hälsning, och därigenom förstå att den döde lever vidare i en annan värld.

– Men man kan ju inte garantera att *allt* som medierna förmedlar är rätt uppfattade budskap från andevärlden. Mediet Carin Ahlgren sa på sin tid att om 40–60 procent av vad som sägs under en seans är äkta, så är det ett gott resultat. Medier är också människor och de kan göra feltolkningar, deras egna tankar kan flyta upp från det undermedvetna och blanda sig i budskapen, och det kan ske störningar i förbindelsen mellan dem och den andra världen. Även för spiritualister som går på seanser gäller den bibliska uppmaningen: *pröven andarna!* Man har fått ett förnuft och måste själv tänka.

Britt Sevelius upplyser att man inom förbundet har diskuterat seansernas ställning inom rörelsen, bland annat mot bakgrund av att det inte längre finns så många medier. Man har kommit fram till att rekommendera föreningarna att inte endast ha seanser på programmet, utan även annat, såsom föredrag, meditation och studiecirklar.

– Vi önskar att våra medlemmar inte skall stanna i ett intresse för endast seanser, utan gå vidare på sökandets väg.

– För oss är det angeläget att sprida vår spiritualistiska livsåskådning. Vi har vår tro på en omedelbar fortsättning av livet efter den övergång till en annan verklighet som döden innebär. Livet går vidare i andevärlden, men sedan återföds vi till nya jordeliv enligt karmalagen, lagen om sådd och skörd. Själén har alltid funnits, den är inte nyskapad, när den kommer till jorden, utan har gått igenom en lång utveckling och skall fortsätta denna utveckling tills den blir en fullkomlig människa. Men det är ändå inte slut med det, utan utvecklingen fortsätter sedan mot ännu högre former av liv...

Carl Gustaf Lönn

Ordföranden i mediumkommittén inom Sveriges Spiritualisters Riksförbund, Carl Gustaf Lönn, säger att en viss omsvängning inom det mediala arbetet är under utveckling.

– Det förutsades för omkring 10 år sedan, bland annat genom vårt då kända medium Anders Nilsson, att ett nytt mediumska skulle byggas upp inom vår rörelse, ett mediumska som skulle verka efter principerna *intuition*, *inspiration* och *healing*. Detta gör att en viss

omställning måste ske av rörelsens arbetssätt, då en helt ny kategori medier är under utveckling.

– Men seansverksamheten är för den skull under inga omständigheter på avskrivning. Kontakten med de andliga världarna är fortfarande för svensk spiritualism ett av de största medlen för att bevisa ett fortsatt liv efter döden.

– Vad gäller den vetenskapliga sidan, står vi helt öppna för alla forskningsresultat, speciellt med tanke på återfödelseteorin.

– Sveriges Spiritualisters Riksförbund har från början valt att följa den väg som leder fram till andlig

Lobsang Rampa död

Författaren Lobsang Rampa avled den 25 januari i Kanada. Han var en engelsman som påstod sig vara tibetansk lama och skrev en bestseller, "Det tredje ögat", samt därefter ytterligare en rad böcker.

Författarens påstående i "Det tredje ögat" att han var tibetansk lama väckte uppeende. Han beskrev i sin bok bland annat hur han som munknovis fick pannbenet genomborrat i en ceremoniell operation för att "det tredje ögats" klärvoajanta krafter skulle frigöras.

Det finns stil och charm i hans böcker, men kännare av Tibet fann ett stort antal elementära fel i beskrivningen av tibetanskt liv. Privatdetektiver hyrdes för att skaffa fram fakta om Rampa. Det blev klart att han i själva verket hette Cyril Hoskins och var son till en rörläggare i Plympton, Denver. Han hade arbetat på en firma som tillverkade kirurgiska instrument, och han hade varit kontorist på ett korrespondensinstitut. Sedan hade han rakat håret av huvudet, anlagt skägg och ändrat sitt namn till "Dr Kuon Suo". Han hade flyttat till Dublin och senare emigrerat till Kanada. Vid flera tillfällen i sitt liv hade han för övrigt sagt sig vara medicine doktor, filosofie doktor och filosofie magister. Som Rampa påstod han att han varit flyginstruktör vid det kinesiska flygvapnet, japansk krigsfånge och rådgivare åt Dalai Lama.

Men redan 1958 berättade Hoskins fru för den brittiska tidningen Daily Mail att hennes mans bok "Det tredje ögat", som han påstod var självbiografisk, var fantasi. Hon sa: "Han hade försökt få flera jobb, men inte lyckats. Vi måste ha pengar för att kunna leva. Och så skrev han boken." Vid den tiden hade han blivit utgiven i 12 länder

fostran av individen samt tillförsikt om ett liv efter döden, vilket vi försökt formulera i nu gällande grundsatser: "att verka för en *odogmatisk och ständigt öppen syn* på andliga frågor..." Jag vill också citera följande centrala mening i grundsatserna: "SSR vill uppmuntra varje enskild medlem att söka vad sant, rätt och gott är, att visa tolerans mot oliktankande och att efter bästa förstånd och förmåga tillämpa de etiska bud som finnes i alla religioner men som vi känner särskilt klart formulerade i Jesu kärlekslära."

SM

och hade tjänat 20.000 pund i royalties.

Hoskins medgav att han inte kunde tala eller skriva tibetanska, men det berodde, sa han, på att han som krigsfånge hos japanerna hade satt en hypnotisk spärr på sina kunskaper i det tibetanska språket så att han inte under tortyr skulle avslöja något om sitt land. Följden blev att han aldrig helt kunde återerindra sig sitt modersmål.

Ett annat påstående av Hoskins var att han var en tibetansk mystiker som fått tillåtelse att "ta över" den livströtte Hoskins kropp.

Avslöjandena i pressen krossade inte Hoskins. Han skrev ytterligare många böcker, i allt nära ett tjugotal.

Men kanske hade Lobsang Rampa, alias dr Kuon, alias Cyril Hoskins, ändå vissa paranormala krafter? I den engelska spiritualistiska tidskriften "Two Worlds", april 1975, berättar Peggy Mason om ett besök hon en gång hade i sitt hem av Rampa:

"Sedan han yttrat några ord om 'ett moln av bekymmer' i min aura, nämnde jag för honom vår intensiva önskan att få ett barn, att jag bara haft missfall och blev allt äldre för varje dag. Jag tror att jag var 46 år då.

Jag påstår inte att jag vet sanningen om denne märklige man. Jag vet bara att, när han gick, sa han till mig med låg, monotont röst: 'Du kommer att bli med barn i Vädurens tid, och få en son.'

Till slut när jag var 48, föddes vår son. För bara en liten tid sedan gick det upp för mig att jag hade blivit med barn i Vädurens tecken – och jag kom ihåg den 'tibetanske laman' med de grå engelska ögonen."

Källa: Psychic News, 7 februari, 1981

Koncentrationsläger, finns dom?

Ja, mitt i Sverige, kamouflerat som ett vanligt rött hus med grasmatta och trädgård invid en liten grusväg på landsbygden, granne med några fredliga, säkert intet ont anande bönder, som ännu hässjar sitt hö för hand, finns ett ställe där människor hålls fångna långa perioder för "specialbehandling".

Behandlingen går ut på att göra dessa människor godtrogna, inaktiva och lätthanterliga. Den består av en effektiv passiviseringsprocess, en hjärntvätt som tar bort all initiativförmåga, stoppar upp tankeförmågan, bryter ned kreativa, känslofulla individualister och gör dem stukade, apatiska och känslolokalla – men lätthanterliga och totalt anpassade till nästan vilken situation som helst. Väl dresserade finner sig internerna efter en tid tigande i förhållanden som är värre än fångna djurs.

Här följer en skakande rapport från en f d intern, skriven i lägret innan behandlingen totalt omöjliggjort egna initiativ.

De flesta av oss visste inte alls vad som väntade, när vi hämtades upp med bilar på den dystra, glest trafikerade järnvägsstationen för att forslas till lägret. Lockade av en falsk propaganda hade vi kommit dit frivilligt.

Fångvaktarna, som möter de blivande internerna, är alla klädda i likadana, säckiga uniformer. De bor i hemliga rum i koncentrationslägret. Internerna får aldrig riktigt klart för sig var. De finns överallt, de syns överallt, men hörs inte. De talar ytterst sällan, och öppnar de någon gång munnen, är det för att ge en order eller en åthutning. Ett rykte gör gällande att de är något slags f d mönsterinterner som befordrats. De är mycket vädreserade.

Behandlingen av fångarna sätts in direkt. De individuella dragen ska plånas ut så mycket som möjligt. Alla behov av privatliv, stimulans, mänsklig kontakt, kontakt med yttervärlden osv ska tas bort. Och i det längsta ska internerna fås att tro att alltsammans är till deras eget bästa.

Internerna bor i små celler, två och två eller fler i varje. Cellerna är mycket spartanskt inredda. Ingen radio eller TV naturligtvis, ingenting som kan ge kontakt med världen utanför lägret och ingenting som kan stimulera fantasin. Det finns inga garderober, ingen byrå, inga hyllor eller klädhängare, bara några spikar på väggen att hänga upp klädesplaggen på och en trälåda under sängen för övriga tillhörigheter.

På toaletterna finns ingen tvål och inga handdukar, och det är alltid kö dit.

Varje morgon är det väckning klockan fem. Den sker genom att en fångvaktare utan att knacka öppnar varje dörr och klingar i en klocka.

Det serveras ingen frukost. I stället föses alla internerna – ett fyrtiotal – in i ett stort rum, som dock inte är större än att de får trängas för att få plats att sitta eller ligga. Där beordras de att placera sina kroppar i onaturliga ställningar och uthärda smärta utan att ge uttryck för den.

Den psykologiska delen av nedbrytningsprocessen är utstuderat skicklig. Genom att internerna mer och mer behandlas som mindre vetande, och utan mänskliga behov, får de också mer och mer den synen på sig själva. De ger upp allt initiativ.

I början talade de mest tilltagsna av internerna till de uniformerade fångvaktarna, som om de vore järnlikar, frågade efter telefon och dylikt. Det slutade de snart med. Då internerna sällan fick något svar alls på sina frågor, gav de upp att försöka tala med de uniformerade. Dessa uppträdde på ett sådant sätt att internerna förstod att de var ett nödvändigt ont för dem.

I början, då internerna ännu hade en viss tankeaktivitet kvar, funderade de över hurudana de uniformerade var och hur de hade kommit dit.

Snart beordrades internerna att ta av eventuella glasögon och smycken och förbjöds att ha klockor. Internerna blev allt mindre noga med sitt utseende. De slasade om-

kring barfota eller i strumplåsten i säckiga kläder. Kvinnorna slutade med bh och make up. Män och kvinnor badade bastu tillsammans och visade sig nakna för varandra utan att längre reagera. Behandlingen hade en dämpande effekt på de sexuella känslorna.

Efter att först ha fått vara helt utan mat tvingades internerna en av de första dagarna att dricka litervis med saltvatten och dessutom göra påfrestande övningar. Detta pågick timme efter timme allt medan internerna köade i omgångar vid toaletterna för att se de sista resterna av sitt privata tarminnehåll flyta ut tills slutligen bara det klara saltvattnet rann rakt igenom. Magsäcken rensades för säkerhets skull också genom att en onaturlig mängd saltvatten dracks, vilket därefter kräktes upp. Sedan serverades enbart bröd, vatten och urlakade bönor och morötter dag ut och dag in.

Utfodring skedde endast två gånger om dagen. Det dröjde till långt fram på förmiddagen – efter första arbetspasset – tills de fick någonting alls. Dagens första mål var risvatten, som de lärde sig att se fram emot och begärligt köa för. Ändå måste de svälja det fort fast det var så hett att de knappt kunde hålla i glaset. Avsikten med denna del av behandlingen klargjordes inte för internerna. De informerades aldrig om sådant.

Så snart internerna svalt den brännheta drycken, dök en av de uniformerade upp, en av de hjärtlösaste, ställde sig med händerna på ryggen, lutad mot väggen och sa – alltid på samma sätt varje dag – med ett hårt, men samtidigt skrämte leende: "Arbete! Arbetet startar om två minuter!" Och så delades uppgifter ut. Det hette att internerna fick anmäla sig frivilligt till de olika arbetena, men ingen skulle ha kommit på idén att våga neka göra något.

Man hade av psykologiska skäl också ett annat namn för arbete än arbete. Och man lät internerna förstå att övernaturliga krafter skulle straffa dem om de inte utförde sitt arbete väl och utan klagan. Denna

Av Åsa Freij

form av hjärntvätt användes mycket och var synnerligen effektiv.

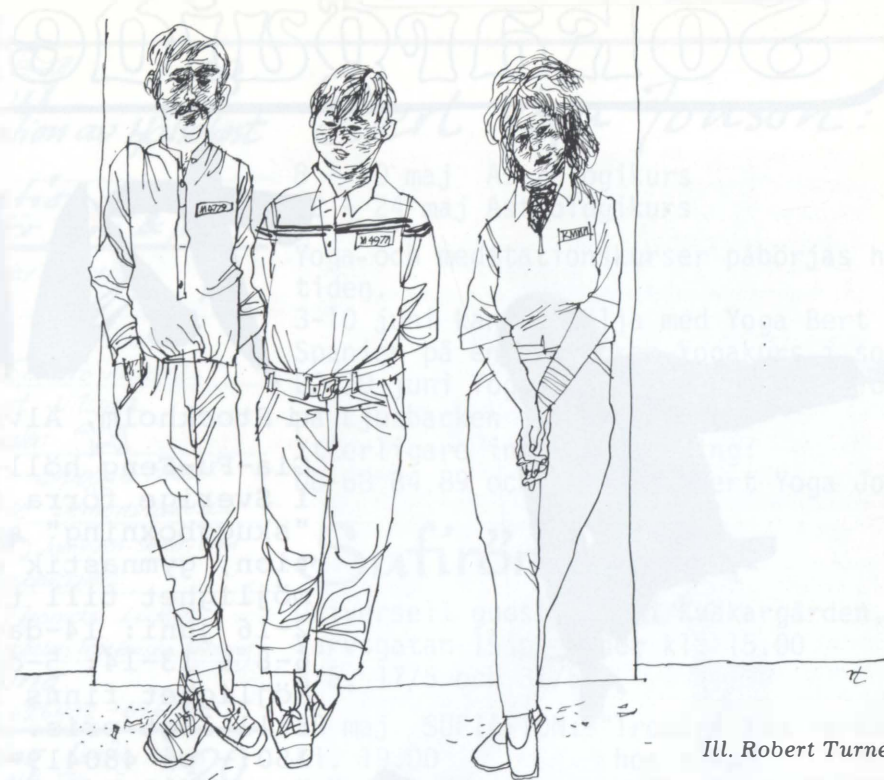
Under de märkliga morgonövningarna nöttes det "livsnödvändiga" i behandlingen in i internernas medvetande. Hela systemets förträfflighet som varande det enda rätta accentuerades också genom muntlig propaganda framförd av främst lägerchefen, som vissa kvällar lät samtliga interner i timmar lyssna till sitt orerande. Vid dessa indoktrineringsstillfällen var kritik och frågor förbjudna och tystnad beordrad. Under inga förhållanden fick internerna någonsin diskutera vad som skedde i lägret.

För övrigt syntes den despotiske lägerchefen mycket sällan till. Efter sina framträdanden försvann han alltid snabbt, som om han var rädd för bakhåll. Då han någon gång kommit ned från sin övervåning för att ge hemliga order till någon av sina underhuggare sågs han alltid springa tillbaka uppför trappan. Annars gav han sina order via högtalare som fanns uppmonterade i alla rum och genom vilka han tydligen också kunde följa allt vad som försiggick – som en kväll när internerna i en av de märkliga avtrubbingsövningarna hade tvingats hoppa upp och ned till ljudet från trummor i en och en halv timme och var nära att stupas och även de uniformerade höll på att ge upp och lät trummorna tystna – då hördes plötsligt chefens genomträngande röst från en högtalare: "Fortsätt!"

Det var beklämmande att se hur f d normala samhällsmedborgare i god ställning, lärare, kontorister, skådespelare, hantverkare, direktörer, reste sina utmattade kroppar frångolvet igen och på nytt började hoppa upp och ned och slänga hit och dit med armar, ben och huvud.

Vissa övningar ägde rum i mörker. Internerna var då dessutom tvungna att blunda. Ledaren för dessa övningar inträdde alltid först sedan rummet mörklagts och satte sig på en upphöjd plats där han hade full kontroll. En underhuggare skötte mörkläggningen och placeringen av internerna. Två signaler från en elektrisk larmklocka gav besked när total tystnad och stillhet måste råda och ledaren skulle inträda i rummet.

Ett djävulskt inslag i de mörklagda övningarna var då internerna tvingades andas på onaturliga och påfrestande sätt, bryta tungan bakåt i munnen och hålla andan tills kvävningssymptom inträdde, allt-

Ill. Robert Turner

medan benen hölls vridna i till synes omöjliga vinklar. Vid olydnad, tex för hastigt andetag, kunde extra straffandning kommenderas. Ett för tidigt startat andetag utlöste vredesutbrott hos övningsledaren.

Ledarens namn var okänt, men han hade, som de flesta andra av underhuggarna i de orange uniformerna, ett mystiskt täcknamn. Han var oerhört auktoritär och fordrande. Total lydnad krävdes. Alla internerna måste vara blickstill, när stillhet var påbjuden. Det var förbjudet att röra ett finger eller andas så att det hördes. Det var förbjudet att hosta och absolut förbjudet att lämna rummet för att uträtta naturliga behov.

Att röra någon domnad eller värande lem under dessa övningar var uteslutet. Tidigare hade det hänt att interner svimmat men sedan blivit så fogliga att de på order slutat även med detta.

Efter var dags behandling, när den äntligen var över, kunde man se hur människor vred sig i smärta eller med kallsvetten sipprande utefter ansiktet låg stilla i väntan på att lederna kunde rätas ut så att de förmådde stödja på benen och resa sig.

Några av internerna – sådana som hade haft särskilt svårt att anpassa sig – försvann på något mystiskt sätt. En dag saknades en man, som dagen innan, när smärtan blivit honom för stor under en övning, legat då han enligt instruktionerna skulle ha suttit upp. En kvinnlig intern tog sig en dag till att svara en av underhuggarna. Nästa dag var hon borta. Samma hände en som

gått för långt utanför området samt en som visat eget initiativ och stickat på en strumpa.

För att återhållna reaktioner mot behandlingen inte skulle komma upp till ytan ordnades uttröttningsdanser som fortgick tills det som eventuellt funnits kvar av oppositionella krafter var helt slut.

Under benämningen fridag vallades internerna någon enstaka gång utanför området. De drevs då att vandra i flock i många timmar så att deras redan tidigare överansträngda ben knappt förmådde bära dem tillbaka till lägret. Utmattade fick de ändå utföra köksarbete, innan de kunde inta sin påvra måltid. Utsvultna efter att länge ha varit utan mat kastade de sig över de träbitar som användes i stället för tallrikar och glupade i sig de smutsiga potatisarna och morötterna.

Ute ur lägret och trots allt tämligen oförstörd har Sökarens medarbetare kunnat avslöja den unika verksamheten. I vilket skick de övriga internerna slutligen nådde friheten är inte bekant.

Ordförklaringar

Fångvaktare/de uniformerade = yogalärare inom Skandinavisk Yoga- och Meditationsskola.

Interner = deltagare i yogakurs.

Lägerchefen = Swami Janakananda.

Lägret = Skandinavisk Yoga- och Meditationsskolas kursgård i Hamneda.

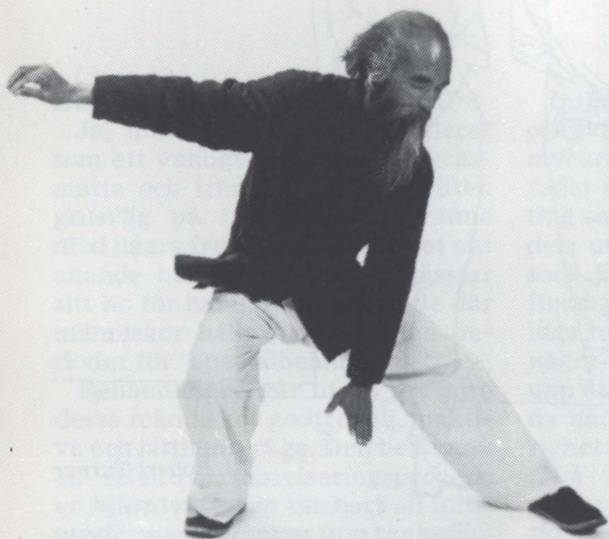
Rapport från f d intern = satirisk studie av yogakursdeltagaren Åsa Freij. Obs! Skall läsas med humor – och som påminnelse om att "verkligheten" varierar med vår subjektiva syn! Åsa Freijs ordinarie reportage från kursen var infört i nr 1, 1979 – slutsålt.

TAI-CHI

i Stockholm, Älvsjö den 2 - 16 juni 1981.

Gia-Fu-Feng höll en mycket inspirerande kurs i Sverige förra året. Tai Chi är kinesisk "skuggboxning" som kan användas som meditation, gymnastik eller självförsvar. Det finns möjlighet till två olika kurser:
2-16 juni: 14-dagarsintensiv 09-14.00 550:-
6-8 & 13-14: 5-dagarskurs 300:-
Möjlighet finns för övernattning på kursgården till lågt pris. Anmäl dig genom att sätta in 150:- på 480419-7541 Kiki Magnusson. Ange kurs!
Kursställe: Godtemplargården i Älvsjö Trumslagargatan 10.
Information: Kiki 08-43 33 69

SHIATSU

med TAKA UECHI som enligt programmet säges vara "en tvättäkta japan som kan engelska bra" (!).

8-10 maj lär Taka ut Yawara, en självförsvarsteknik, matlagning (TOFU) och konsten att tyda handens intensivkurs i fyra linjer. Mer information får du genom Sylwan och Christel Ståhle 08-714 95 55 på kursgården Smedstorp vid 0755-700 59 Stenhamra utanför Stockholm.

Gestalt-Terapi

Information och anmälan: Galleri Medmera 08-41 16 40

Information till SÖKARGUIDEN sänder du till SÖKARGUIDEN/InCAL, Box 45505, 104 30 Stockholm. Nästa guide tar upp sommarkurser juni-augusti. Hör av dig om du har några kurser på gång!

DEEVA RAJNEESH MEDITATIONSCENTER har flyttat! - Nya, egna lokaler:

Surbrunnsgatan 59 n.b.
113 27 STOCKHOLM
Telefon 08-32 77 88
T-bana: Odenplan
Pg: 432 28 74-1

DAGLIGA RAJNEESH-MEDITATIONER • TERAPIGRUPPER • INDIVIDUELL TERAPI • MEDITATIONSINTENSIVER • BAND- och BOKFÖRSÄLJNING • INFORMATION

ROOP VERMA in concert

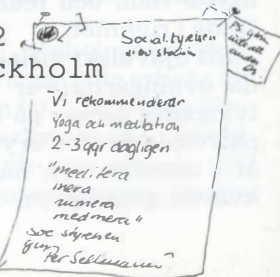
den 17-18 maj

Den indiske musikern Roop Verma besöker Skandinavisk Yoga- och Meditationsskola och ger konsert. För ytterligare information: 08-339265

Snabbkurser och sommarkurser börjar under maj. Skriv och få utförligt program

Skandinavisk Yoga- och meditationsskola
Dalagatan 32
113 24 Stockholm
08-33 92 65

Maj '81

1	Fredag	Demonstration! Första Maj i Sökarguiden!	18
2	Lördag 16.00	Temadag med demonstration av Hålsökost Hålsöns Hus, Fjällgatan 23A	
3	Söndag	Sänd in information till Sökarguiden! (fr juni & juli)	
4	Måndag 19.30	Seausaudakt Gustav Norberg SSF, Karlav 52 1tr ned	19
5	Tisdag 19.00	Meditationskvällar med Sona Friends of Western Buddhism, Se info nedan	
6	Onsdag 19.00	Irisdiagnostik Bernt Nilsson Själslagsgatan 17, Klubb Kamelen	
7	Torsdag 19.00	Kroppsbalansering Bippa & Peter ABF, Sveav. 41 Gratis inbjud. Demonstration	
8	Fredag 19.00	Äthotalets ödesfrågor Individuella Sten-Gud Björn Roxendal, ABF, Sveav. 41, Beskowssalen	
9	Lördag 16.00	Biodynamisk odling Thomas Luthin Hålsöns Hus, Fjällg. 23A Stockholms Vegetariska Förening	
10	Söndag 9-10 maj	The Joy of Performing Phyllis Dufresne Information: 08-626402 - 696138	
11	Måndag 19.15	Andlig kunskap & healing Dorothy Hughes Klavargatan 7, Malmö Psykiskt Forum	20
12	Tisdag 12-17 maj	Träger massage Richard Caldera Information om Wärdhuset 411640 eller 591652	
13	Onsdag 19.00	Överlevnad Arne Groth Klubb Kamelen, Själslagsgatan 17, Gamla Stan	
14	Torsdag 14 maj - 4 juni	Spiritual leadership training Info: 08-992071, 08-418973	
15	Fredag 15-16 maj	Massagekurs, kroppsmedvetenhet med Bippa & Peter Information: 08-7662722	
16	Lördag 16-17 maj	Andlig Vetskap som hjälp i vardagen Veckosluts kurs i Martinus Kosmologi	
17	Söndag	Kurs ledare Sigge Westlund; Information 08-7673129 Lokal: Allungens skuggby	
18	Måndag 19.30	Gammal och modern Judisk tro Rabbin Morton Narnow, Sveav. 41, Fabiansalen, ABF	21
19	Tisdag 18.00	Babas Födelsedag, festmåltid mantrasång. Siddha Yoga Dham, Klavargatan 7, 66 n.b.	
20	Onsdag 19.00	Astalljuset - livets bok United Lodge of Theosophists, Östervämsgatan 15, 4tr Malmö	
21	Torsdag 16.30	Buddhistiska kvällar FWB Sona 08-975992 Gunder 08-7160825	
22	Fredag 22-24/5	Yoga och Meditation i Umeå Ring 08-339265 för information	
23	Lördag 21-00.30	Glad Dans Disco Hålsöns Hus, Fjällgatan 23A	
24	Söndag 23-24 maj	Mäns kroppar, massage m.m. Peter Information 08-7662722	
25	Måndag 19.30	Einstein, Universum och du Brian Corcoran, ABF, Fabiansalen, Sveavägen 41	22
26	Tisdag		
27	Onsdag 19.00	Healing Åke Mälhammar Klubb Kamelen, Själslagsgatan 17, Gamla Stan	
28	Torsdag	Kristi Himmelfärds dag	
29	Fredag	Buddhistisk retreat	
30	Lördag	Information: Sona 08-975992 Gunder 08-7160825	
31	Söndag		

Bert Yoga Jonson:

8 - 10 maj Astrologikurs
22 - 24 maj Astrologikurs

Yoga- och meditationskurser påbörjas hela tiden.

3-10 juni kan du följa med Yoga Bert till Spanien på en en-veckas Yogakurs i solen. 22-29 juni Yoga, meditation & astrologi på Ljusbacken i Delsbo.

Ytterligare information ring: 08-68 84 89 och tala med Bert Yoga Jonson

Sufirörelsen

Universell gästtjänst i Kväkargården, Varvsgatan 15 på Söder kl. 15.00
3/5, 17/5 och 31/5.

25 maj SUFIATON: "Troskraften verkar kl. 19.00 hos alla"

Kväkargården. Varvsg. 15. Munir Berild

ett nytt PARADIGM ?

hur ser det ut? Det förklarar Erik Nissen den 8 maj i Katasalen, ABF, Sveav. 41, Katasalen. Erik summerar boken "Clairvoyant Reality" av Lawrence LeShan.

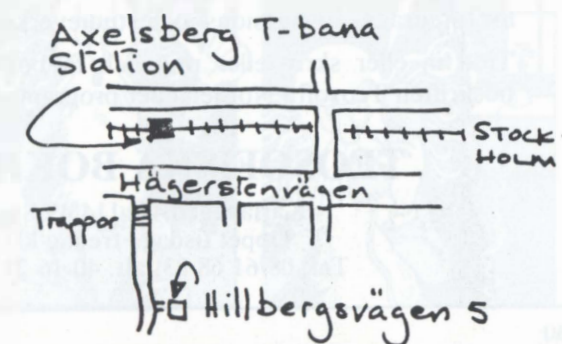
Jan Fjellander har blivit ny ordförande för Föreningen för Psykiofysik.

Sökarguiden gratulerar!
Glöm inte bort NYA DIMENSIONER, närradion som sänder på 88 MHz onsdagar 20-20.30 och söndagar 22-22.30.

Intensiv Psykoterapi

med LEO BERLIPS
den 27 maj - 3 juni. Kurs i Primalintegration och Psykodrama. Ytterligare information om kursen får du genom: Leo Berlips, Ingeborgsgatan 4, 416 59 Göteborg, 031-15 67 48

FRIENDS OF WESTERN BUDDHIST ORDER har program tisdagar, onsdagar och torsdagar. Se i kalendariet. Info: Sona 08-97 59 92 Hillbergsvägen 5, 126 54 Hägersten

Herbert Spencer, 1820-1903, engelsk filosof och författare, var vid sidan av Darwin den moderna utvecklingslärans upphovsman. Hans skrifter i etiska och sociala frågor har haft stort inflytande.

Det finns måhända intet, vilket så kan påskynda ankomsten av den tid, då man skall sörja för kroppen liksom för själen, som utbredandet av den övertygelsen att det är en plikt att bevara sin hälsa. Endast ett fåtal personer synes vara medvetna om att det existerar även en fysisk moral. I allmänhet synes människors tal och handlingssätt gå ut på att man har rättighet att behandla sin kropp som man har lust till. Sjukdomar, som ådragits genom olydnad mot naturens bud, betraktas blott som besvärligheter, inte som följd av ett mer eller mindre felaktigt handlingssätt. Och fastän de sorgliga följderna, varav

såväl de närmaste som de kommande släktleden får lida, ofta är lika stora som de, vilka kommer av förbrytelser, anser människor sig härvidlag inte brottsliga. Dryckenskap är det enda fall, då misshandel av ens egen kropp anses som synd, men man inser inte, att om en dylik misshandel är synd i ett fall, så är den det i alla fall. Alla brott mot lagarna för sundheten är fysiska synder. När detta allmänt blir erkänt, då, och kanske först då, kommer de ungas fysiska fostran att bli föremål för den uppmärksamhet den förtjänar.

HERBERT SPENCER

Växtorienterad astrologi

Jag ställer ditt horoskop och åskådliggör din inre dynamik och potential. Endast personliga besök. Ring Jan Romander, 08-42 61 39.

SUNRISE. Engelskspråkig tidskrift från Teosofiska Samfundet - Pasadena 10 nr/år endast 30:-. Skriv gärna och begär gratis ex. från **Anne Eek**, Eriksbergsgatan 18, 114 30 Stockholm.

Ett flämtande ljus är av stor betydelse för en människa i en mörk källare.

A. Trevor Barker

Teosofi, en tidlös livsfilosofi.
Tidskriften

Teosofiskt Forum,
4 nr/år 30:-, lösnr 8:-.
Beställes enklast genom
bankgiro 300-2383.

Teosofiska Samfundet Pasadena,
Sveavägen 45, 111 34 Stockholm.

HOROSKOP

Personliga framtidshoroskop och karaktärsanalyser tecknas och tolkas. Även rådgivning utföres. Skriv en rad så sänder jag dig gratis information och prisuppgifter.

Gunnar Larsson, Box 302, 910 24 OBBOLA, t. 090/459 78

Hjärtats meditation
Sri Chinmoy Center
Gratis information
För vidare upplysning.
08/784 18 22
08/730 30 90

Har du varit på TEOSOFISKA BOKHANDELN

Karlavägen 44, Stockholm

Där finner du bl. a.

- teosofi - både den ursprungliga och den nyare
- buddhism och zen
- hinduism och yoga
- parapsykologi och andra vetenskapens gränsområden mot det okända
- healing
- meditation i dess många former
- samhället i ljuset av nyare livsåskådning

Förutom bokhandeln finns lånebibliotek och tidskriftshylla, program för föredrags-, diskussions- och studieverksamhet.

Titta in eller skriv eller ring och få bokkatalog, provnummer av tidskriften Teosofi i Norden eller program. Välkommen!

TEOSOFISKA BOKHANDELN

Karlavägen 44, 114 49 Stockholm
Öppet tisdag-fredag kl. 14-18
Tel. 08/61 68 83, alt. 40 16 21 o. 89 36 59

BUDDHASASANAFÖRLAGET Box 5158, 102 44 Stockholm

Skrifter ur den buddhistiska palikanon:

Buddhas stora meditationstal
40 sidor, ca 20:-

Buddhas tal till Sigala
24 sidor, ca 16:-

Buddhas tal till Kalamafolket/
Talet om rätt syn
40 sidor, ca 19:-

Övrigt:

Buddhismen i ett nötskal
av Narada Maha Thera
80 sidor, ca 15:-

Buddhistisk meditation
av Francis Story
32 sidor, ca 7:-

I bokhandeln eller direkt från förlaget

Veckoslutskurs på Göteborgs Hälsocenter. 16-17 maj.

Lär dig Naturens enkla metoder för bot och hälsa.

Lär dig använda dina egna mentala och organiska resurser för att förebygga sjukdom.

Lär dig tyda kroppens och själens språk för att förstå sjukdomens väsen och mission.

Genomgång och demonstration av:

Ögondiagnos - akupressur - akupunktur - örtmedicin - homeopati - kiropraktik - hydroterapi - bindvävnadsmassage. Med enkla råd och anvisningar för användning i hemmet.

Genomgång och diskussion om människans naturliga föda. Undervisning i mental träning - positiv visualisering. Diskussion om Hälsa och Livsåskådning.

Plats: Hedåsgatan 3, Göteborg. Tid. lörd. kl 9.00, pris: 200:- Lärare Ole Saxe, Heilpraktiker. Tel. 031-20 44 76/24 71 87.

Rökelse

Handgjord sandelträrökelse från Indien, Suraj Brand helt utan konstgjord parfym fräschar upp luften och avlägsnar dålig luft t ex cigaretttrök och matos, samt ger en utsökt behaglig efterdoft i rummet. Den skänker trevnad och atmosfär i rummet (används just för detta ändamål i orienten). Den håller mygg och andra insekter borta. (Du slipper kladda med olja och myggstift eller spraya med giftiga insektsmedel.) I paket (12 askar) innehåller 300 stickor med en brinntid av 30 min/sticka. Genom direktimport från Indien kan vi hålla följande låga pris: 36:-/paket exkl. moms, porto och postförskottsavg. Vid köp av minst 10 paket lämnas 20% rabatt.

Bevos-Konsult

Box 6066, 163 06 SPÅNGA, Tel. 08-751 57 18

Astrologiska sällskapet i Stockholm

är bildat och börjar sin verksamhet i maj -81 med kurser, föredrag och forskning i astrologi. För upplysningar, ring Alfons Andersson tel. 08-35 11 05. Bertil Settergren tel. 08-36 98 17 eller Anders Ekström tel. 0760-512 93.

Vår adress är Timmermansgatan 44, 116 49 STH, tel. 08-84 70 20. T-bana Mariatorget mot S:a Station.

Kontakt

Kvinna 37 år, söker manlig själsfrände med humor och värme i Göteborgstrakten. Intressen: livsfrågor, resor, naturen m m. Svar till "Gemenskap", Sökaren f v b.

Pris för kontaktannonser: 40 öre per ord + 4:- i eftersändningsavgift, dock tillsammans minst 10:-. Moms inräknad.

Använd med omsorg dessa levande budbärare som kallas ord.

W. Z. Judge

HOROSKOP

Mini-horoskop 25 sv/kr
Udförligt
personligt horoskop 54 sv/kr
Progressivt årshoroskop 54 sv/kr
Astro-Bladet sendes gratis

Peter Sørensen

Solgården 18, DK-3250 Gilleleje
Danmark

Gör Ditt liv rikare!

Upptäck vårt stora sortiment av svensk och engelsk teosofisk litteratur!

Rekvirera vår nyutkomna katalog!

Teosofiska Bokförlaget

Sveavägen 45, 111 34 Stockholm
Tel. 08-11 91 08

Lycka till!

Profeten

Av Sven Rosén

BABAJIS KRIYA YOGA

- Asanas – Hatha Yoga
- Pranajam – Andningstekniker
- Dhjanam – Meditation
- Mantras – Befriande frö-ljud
- Bhakti – Hängivenhet

Gratis introduktionslektioner
varje mån & fre kl. 18–20.30
Grevg. 18 ☎ Östermalmstorg
tel. 08/62 63 00

Gåvor

Edit Nilsson, Stockholm 50: –, John Avblom, Laxå, 24: –, Sven Nyberg, Boden, 5: – Eleonore Vognsgaard, Ekerö, 24: –, Arild Pettersson, Malung, 10: –, Hanz Nyström, Lyngby, Danmark, 4: –, Eila Nilsson, Gränna, 24: –. Summa kronor 141: –
Hjärtligt tack!

Red.

GUDS SÅNG

Bhagavad-Gita (Guds sång) utgör en avdelning av Indiens nationalepos Mahabharata. Bland de indiska heliga texterna intar den en särställning, för den gäller som Guds eget ord. Bhagavan, som är oändligheten själv och världsalltets eviga grund och det tysta vittnet i varje levande varelse, blev enligt texterna i en människoliknande gestalt (Krishna) synlig på jorden. I den underbart vackra lärodikt, som *Bhagavad-Gita* är, undervisar Krishna den berömda fältherren Arjuna, som med sin här står beredd att möta en annan. Han visar honom hur man kan leva i världen utan att vara bunden av världen. Och han beskriver, hur människan på de urgamlas yogavägarna kan uppnå det högsta målet, att förenas med och slutligen helt uppgå i det Eviga eller Guds Nirvana, som enligt indienkännaren Walther Eidlitz bör översättas med *föralitelse*.

Bhagavad-Gita tros ha uppkommit mellan år 200 före och 200 efter Kristus. Den första översättningen till ett euro-

peiskt språk (engelska) kom ut år 1785. Till svenska översattes *Bhagavad-Gita* av Nino Runeberg år 1910. Hans översättning reviderades på 1950-talet. Och nu erbjuds den oss på nytt i Natur och Kulturs serie Österländska urkunder med ett värdefullt förord av Walther Eidlitz. Man kan säkert låta sig lyftas av skönheten och tröstas av visheten, innerligheten och tålmodet i denna Guds sång utan att vara expert på de indiska heliga texternas tankar. Men man får säkert större behållning av *Bhagavad-Gita*, om ens okunnighet inte är alltför stor. Walther Eidlitz' "Livets mening och mål i indisk tankevärld" rekommenderas därför varmt som bakgrund eller bredvidläsning till *Bhagavad-Gita*.

Den första frågan som Arjuna ställer till ungdomsvännen Krishna, i vilken han så småningom igenkänner Bhagavan, är mycket enkel och konkret: skall han gå ut i striden för att döda släktingar och forna vänner? Och Krishnas svar på denna fråga utgör kärnan i *Bhagavad-Gitas* aderton kväden. Att handla eller icke handla är en svår och viktig fråga i indisk tankevärld. Ty målet är för yogin att bli så stilla som "en låga som lyser stadigt på en vindlös ort". Här inses dock att handling är oundviklig i den materiella världen. En människa kan inte leva i den utan att handla. Som en del av Maya (den materiella grunden för allting i världsalltet) är hon underkastad dennas tre gunas (kvaliteter) sattva, rajas och tamasa, som alla består av begär, om än av skilda slag, och som tvingar henne till handling.

Som spegeln höljs av damm, som eld av rök, som fostret slutet in i moderlivet, så slutet denna värld i rajas' famn. Målet för yogin är att uppnå fullständig jämvikt och harmoni. Därför måste han med hjälp av olika yogametoder lära sig att avstå och att icke handla av egen lust eller drift. Varje handling skall han utföra som en enkel plikt eller som ett offer till Bhagavan helt utan tanke på egen vinning. Det talas mycket om pliktuppfyllelse i *Bhagavad-Gita*, och det svar som Arjuna får på sin fråga är detta:

Den Gud som strålar ut i alla väsen, som danat allt och genomtränger världen, Han vördas bäst i varje fullgjord plikt.

Och bättre är att fylla egna plikter, om även ringa, än att fylla andras, om även detta göres helt och fullt.

Arjuna tillhör krigarnas kast och det hör till hans plikter att strida, därför behöver han inte bekymra sig:

Från honom, som i handling inbegripen beständigt handlar i det EVIGA, och avstår varje böjelse – från honom skall synden falla bort, som vattenstänket från lotusblommans blad.

Till tröst för Arjuna pekar också Krishna på dödens maktlöshet över människan, som i sin atma bär en droppe av evigheten och därför inte kan dö.

Nej, som en mänska kastar av en klädnad

som slitits ut, och tager på en ny,

så tager den, som bor i kroppens skepnad, en nyfödd kropp, så snart den förra dött.

Han såras ej av vapen, brännes ej av elden, dränkes ej av vattuflöden, förtorkas ej av ökenvindars fläkt.

Bhagavad-Gitas teologi är teistisk med inslag av panteism. Och sången erbjuder oss underbart sköna bilder av det gudomliga. Först möter vi i Krishna-Bhagavan vännen, den vise, tålmodige och kärleksfulle ledaren och läraren, som längtar efter människan men ändå respekterar hennes fria vilja. Men när Arjunas kärlekslängtan växer, visar honom Bhagavan sitt gudomliga väsen ur ständigt nya aspekter.

och jordens doft är Jag och eldens glans,

och livet i allt levande, och boten hos dem som öva bot! Jag fröet är o, Prithas son, till alla varelser . . .

Och slutligen, när Arjuna ber om det, uppenbarar sig Bhagavan för honom i sin högsta skepnad. Arjuna gripes då av häpen bävan, böjer sitt huvud inför Gud och frambär ett kväde fyllt av vördnad, tacksamhet, och kärlek:

Du allena fyller himlarna och jorden
och den vida rymden
mellan dem befäst;
alla trenne världar
falla ned i andakt,
sjunka till ett intet,
Väldige, för Dig . . .

Si, jag faller neder
inför Dig i stoftet,
vördar Dig med kroppen,
som tillbörligt är.
Värdes mig välsigna!
och fördrag min svaghet
som en fader sonens,
som en vän sin väns!

Birgit Cars

Nordiska myter

En av de ledande forskarna inom fornnordisk religion var Vilhelm Grönbech, professor i religionshistoria i Köpenhamn. Nu har ett av hans arbeten, *Nordiska myter*, från 1926, kommit ut i ny utgåva (Natur och Kultur 1980). Boken innehåller en samling forntida sägner och myter, som Grönbech skrivit om till modernt språk. Något liknande gjorde Viktor Rydberg med sin *Fädernas gudasaga*.

Grönbech skriver lättläst, fängslande och humoristiskt. Han berättar om Lokes slughet, om Frejs åtråfyllda kärlek till Gerd med de vackra armarna, om Ragnarök, om jättar med "oformligt stora och vanställda lemmar" och om mycket annat. I de gamla källtexterna kan berättelserna ibland vara svåra att följa. Grönbechs omfattande beläsenhet i ämnet gör att han kan lyfta fram de väsentliga händelserna i en myt på ett lättfattligt sätt.

I förordet ger författaren en kortfattad översikt av den fornnordiska litteraturen och han anger några drag i religionen. Han påpekar att föreställning-

arna om livet efter döden var olika i olika samhällsklasser. Här nämns också en föräldrad åsikt som den nutida religionshistoriska forskningen övergivit. Kunskapen om den fornnordiska mytologin berikas ständigt. Det tycks numera stå klart att den centrala dikten *Valans spådom* inte "kommit till under inspiration av kristendomen", som Grönbech hävdar. Däremot har man påvisat att kvädet har likheter med den zoroastriska urkunden *Bundahishn*. *Bundahishn* och *Valans spådom* har samma struktur i sin kosmogoni och apokalyptik. Båda texterna beskriver med tydliga överensstämmelser en stegvis världsutveckling som i korthet är: En himmelsk skapelse uppstår i ljusets värld, den följs av en materiell tillvaro, sedan kommer det onda in och slutligen renas världen och återvänder till urtillståndet.

I denna utgåva har man också tagit med informativa och fantasieggande bilduppslag, som beskriver kultur och samhälle under folkvandringens-, vendel- och vikingatiden (ca 400 – 1000 e. Kr.).

Månadens sökardikt

I TYSTNADENS HUS

Om det är bön,
så låt det vara bön
att sitta här
i denna stilla lycka,
som inga mässor,
inga tidegärder
har kunnat
föra in mig i.

Det gröna korset,
där det skimrar sakta
emot kapellets
vita väggar
gav mig glädje.
Men det var tystnaden
i detta hus,
som ledde mig rakt in
i saligheten.

Birgit Cars

Maj Odelberg har valt bilder och skrivit beledsagande text. Klädedräkter, fiske och bakning är några av de saker som tas upp i bilduppslagen. Vidare får vi veta att man gärna spelade tärning under forntiden. Bland de tärningar arkeologerna har hittat, berättar Maj Odelberg, finns det en som har försetts med en tyngre sida för att sexan alltid skulle komma upp, några andra har markerats med samma antal ögon på flera sidor. Fusk i spel tycks alltså vara en gammal tradition . . .

Runmagi, galdrar, sejd och talismaner berörs också i ett av bilduppslagen, men mycket kortfattat. Dessa fenomen hör till den norröna magin och mystiken. Den som är intresserad av detta kan vända sig till Folke Ströms *Nordisk Hedendom* (Lund 1967), för att få en mer ingående beskrivning.

Nordiska myter är en rolig och spännande bok, en bok både för den som vill sätta sig in i de nordiska myterna och för den som vill ha något att läsa för sitt nöjes skull.

Mikael W. Gejel

TRONS VÄGAR – EN HANDBOK I RELIGIONSKUNSKAP

Per Beskow är känd av Sökarens läsare inte minst som författare av artiklar i tidskriften och som talare vid Religiöst forums konferenser. Han vet mycket om mycket. Hans mångkunnighet och vidsyn kommer till god användning i hans handbok i religionskunskap för klasslärare på grundskolans låg- och mellanstadier: *Trons vägar* (Proprius). Under en period av sitt liv utbildade han sådana lärare i Gävle – numera är han docent vid Lunds universitet. Författare och förlag menar emellertid att handboken skall kunna användas också av andra, "andra vetgiriga". Dessa får då stå ut med en hel del inströdda anvisningar och rekommendationer för grundskoleundervisningen.

Bokens stoff bestäms av vad som kan rymmas inom religionskunskapen på låg- och mellanstadierna enligt 1969 års läroplan. Detta stoff famnar så mycket att det knappast kan bli mer än mindre delar av det som enskilda lärare kan använda. Kristendomen dominerar starkt i framställningen. Bortåt 200 av textens 260 sidor ägnas den: Gamla testamentet, Nya testamentet, Kristendomens historia, Samfundskunskap. Icke-kristna religioner behandlas bara under rubriken "Religiösa förhållanden utanför Europa", där Afrikas religioner får 4 sidor, Indiens religioner 7, Östasiens religioner 11, Den islamiska världen 7, Judendomen 7, Religion i Amerika 3. Boken inleds med några sidor om "Barn och livsfrågor" och avslutas med några sidor "Existentiella frågor". I de ganska omfattande litteraturhänvisningarna hänvisas till tidskriften *Sökaren* under rubrikerna "Marginalsamfund" och "Icke-kristna samfund i Sverige". I texten får dessa "marginalsamfund" och "icke-kristna sambund i Sverige" mycket kortfattad behandling. Så avfärdas t ex scientologerna med denna enda mening: "Scientologerna kallar sig kyrka men är snarare ett slags terapeutisk verksamhet av kvasipsykologiskt slag" (s 195). Jag antar att Beskow motiverar sin snäva behandling av de rörelser som Sökaren särskilt intresserar sig för med att majoriteten av svenska skolelever på låg- och mellanstadierna inte kommer i kontakt med dem.

Det är svårt att helt behärska allt det denna bok handlar om. Ibland har jag på områden, där jag haft möjlighet att kontrollera, kommit på småfel som behöver korrigeras eller uttryckssätt som jag tycker borde ändras. Men i stort sett förefaller framställningen vederhäftig och nyanserad.

Det kan tilläggas att denna bok är en omarbetning av författarens tidigare bok "Religionskunskap för klasslärarutbildningen" (1972). Den nya boken är aktualiserad så att uppgifter för 1980 kommit med. Nyskrivet är bl a kapitlet "Existentiella frågor". Illustrationer finns inte.

Sten Rodhe

BOKREVVY

Bokrecensioner återgivna med tillåtelse av tidskriften Bokrevy, Bibliotekstjänst, Fack, 221 01 Lund.

Ur Bokrevy nr 3, 1980

RELIGION

WILLIAM James då och nu. Några religionspsykologiska studier. Utg. av Olof Pettersson och Hans Åkerberg. Doxa. 236 s. Reg.

C BN 0672026-DX William James, som här behandlas i åtta uppsatser, lade med sina Giffordföreläsningar 1902 grunden till den moderna religionspsykologin. I den första artikeln tecknar Hans Åkerberg, professor i religionsvetenskap i Stavanger, några huvudlinjer hos honom. Detta är en informativ introduktion till boken. Intresseväckande är också ett arbete av lundaprofessorn Olof Pettersson om förhållandet till fadern, varvid även inflytandet från Swedenborg kartläggs. Dieter Hoffman redogör för den debatt som utspann sig mellan Leuba och James i anslutning till Giffordföreläsningarna. Gordon W. Allports viktiga arbete från 1943 The Productive Paradoxes of William James har också tagits med och återges på engelska. Intresset för religionspsykologin ökar, och boken, till större delen populärt hållen, kommer säkert att uppskattas även utanför den trängre teologiska fackkretsen.

Walther Mann

IDROTT, LEK OCH SPEL

HOARE, SOPHY. Allemans bok om yoga. Liber förl. Övers. fr. eng. av Christina Eklöf. Orig's titel: Yoga. Fackgranskad av Bert Yoga Jonson. 96 s. Ill. litt. reg.

Ra BN 0671674-C6 Först kommer 27 sidor "fakta", huvudsakligen om yogas indiska bakgrund. De är inte särskilt välskrivna och välöversatta. Där sägs t ex att yoga inte är en religion, vilket kan vara sant, men strax därefter sägs "yoga är livets yttersta hemlighet", vilket i så fall inte är sant. Det går inte att fastslå data i indisk historia, sägs med rätta, men ändå sägs utan reservation t ex att Bhagavad Gita stammar från 500-talet f Kr, vilket inte är den vanliga dateringen. Efter "fakta" kommer 47 sidor "färdigheter" i den del av yoga som behandlar kroppsställningar. Därefter följer några få sidor om andra delar av yoga: andning och meditation. Under rubriken "fördjupning" avslutas boken med bl a litteraturlista och ordlista. Illustrationerna är talrika och tydliga. Användning kan boken få som komplettering till direkt handledning av någon erfaren lärare. Den lämpar sig inte att arbeta med på egen hand.

Sten Rodhe

NATURVETENSKAP

NILSON, PETER. Främmande världar. Liv i kosmos. R&S. 200s. Ill. litt. reg. Ua BN 0670932-D1 Böcker som diskuterar liv i universum har alltid kunnat fångsla läsarna och så blir det säkert även med Peter Nilsons senaste bok. Han är inte bara en god och inspirerande författare, utan även fackastronom, så innehållet är dessutom garanterat trovärdigt, även om han i denna bok låter fantasin sväva ganska långt utanför dokumenterade fakta. Från de två första kapitlens mardrömsliknande fantasier, där forntidsmänniskan sysslade med svåra hierarkiska problem med änglar och demoner och tankar om att universum var ett levande väsen kommer författaren i den senare delen av boken in på mera konkreta idéer om livsvillkoren i rymden. Vi har namn som Kepler, Huyghens, Gassendi, och ett helt avsnitt ägnas naturligtvis Flammarion. Idéerna om liv på Mars, som nu är ett avslutat kapitel, diskuteras utförligt innan boken avslutas med våra dagars försök att komma i radiokontakt med andra civilisationer. Boken passar bäst för människor i mogen ålder.

Nils Hansson

Ur Bokrevy nr 4, 1980

RELIGION

LOBERG, BENGT. Syndaflo den och verkligheten. Några bibliska berättelser i geologisk och arkeologisk belysning. N&S. 130 s. Ill. litt.

Cc BN 0672661-9D Syftet med föreliggande bok är att sätta gammaltestamentliga skildringar i relation till arkeologiska fynd och geologiska m fl naturvetenskapliga data. De fyra avsnitten behandlar syndaflo ds berättelsen, förintandet av Sodom och Gomorra, övergången av Röda havet och kung Salomos gruvor. Boken är illustrerad med ett trettiotal svartvita bilder och figurer. Den omfattande litteraturförteckningen visar förf:s förtrogenhet med de nyaste rönen. Detta är en ambitiös och omsorgsfullt utarbetad liten bok som gör ett vederhäftigt intryck. Den är också påfallande välskriven och står i välgörande kontrast till många andra mer eller mindre fantasifulla i genren "Bibeln hade rätt". Förf. är försiktig i sina slutsatser och aktar sig noga för luftiga spekulationer. Det är ett alltigenom rekommendabelt litet arbete.

Stig Y. Rudberg

OHLMARKS, ÅKE. Vårt nordiska arv. Från 10 000 f. Kr. till medeltidens början. Stureförl. 262 s. Ill.

Cm BN 0672528-95 Ohlmarks har under årens lopp producerat många böcker med skiftande infallsvinklar rörande religionen i det förhistoriska Norden. Detta med foton, kartor och teckningar rikt illustrerade och omfångsrika arbete kan ses som en

sammanfattning av hans ofta djärva, stundom väl fantasifulla men sällan ointressanta och mången gång säkerligen också hållbara förklaringar till bl a hållristningarnas bildvärld och Eddapoesins dunkla utsagor. Man saknar dock ett och annat: sak- och namnregister, fotnoter och litteraturförteckning samt ett flitigare användande av ord som "kanske" och "möjligen".

Jan-Öjvind Swahn

FILOSOFI OCH PSYKOLOGI

FERSLING, POUL. Naturligt – övernaturligt. En uppslagsbok om: parapsykologi, hypnos, akupunktur, zonerapi, spiritism, exorcism, ockultism, magi, grafologi, UFO-fenomen, meditation, yoga, astrologi. Forum (När-Var-Hurserien). Övers. fr. da. av Margareta Eklöf. Orig's titel: Mystikkens verden. 430 s. Ill. litt. reg.

Do BN 0673624-80 Läsare intresserade av paranormala, ockulta, mystiska, magiska eller allmänt gåtfulla personer, företeelser och fenomen har all anledning att glädjas åt denna "uppslagsboks" elva olika kapitel. Det huvudsakligen deskriptiva innehållet täcker in avsevärt mer än vad som räknas upp i titeln. Boken passar därför utmärkt som referensverk. Bredden har tyvärr uppnåtts delvis på bekostnad av fördjupningsaspekter och analyserande resonemang. Saklig korrekthet utmärker innehållet, som fö bearbetats av professorn och parapsykologen Martin Johnson. Denne har även skrivit ett 10-sidigt synpunktsrikt förord. Språket är lättläst och översättningen god. Inga förkunskaper krävs. Boken är även lämplig som kuriosaläsebok. Innehållet mot vilket få invändningar kan resas, är informativt och intresseväckande. I boken finns också talrika tips om fördjupningslitteratur, företrädesvis på svenska och engelska. Den är illustrerad med många svart-vita foton av beskrivna människor och företeelser samt med instruktiva teckningar.

Bengt Bengtsson

LINDHOLM, STIG. Vetenskap, verklighet och paradig m. dialektik, hermeneutik, positivism m m inom samhällsforskning. A&W. 235 s. Litt.

D BN 0672897-7B Frågor som rör metodproblem inom samhällsvetenskaperna diskuteras idag livligt av vetenskapsteoretiker och forskare. Litteraturen är ofta skriven av filosofer och tar då sin utgångspunkt i filosofiska ställningstaganden. Det gör den många gånger abstrakt och svårtillgänglig för forskare som saknar vetenskapsteoretisk skolning. När Lindholm skriver om vetenskapsteoretiska problem gör han det utifrån de konkreta erfarenheter han själv gjort som forskare. Hans ambition är att för sig själv klargöra var han står som forskare, vilka tysta antaganden han arbetar med, hur hans syn på vetenskap utvecklats och varför. Det finns i hans beskrivning av vetenskapsteoretiska traditioner, positivism, hermeneutik osv ett starkt

personligt engagemang som smittar av sig på läsaren och gör boken lättläst. Hans framställning är lättillgänglig och skriven på ett enkelt språk ofta med en humoristisk underton. En styrka i boken är att flertalet aktuella vetenskapsteoretiska traditioner behandlas. Marxismen får dock något mindre utrymme. Som introduktionsbok är den väl värd att rekommendera alla som skall påbörja sina universitetsstudier.

Jan Bärmark

ROSENDAL, BJÖRN. Den känslomässiga intelligensen. UFOKI. 108 s.

Do BN 0673136-77 Förf., som dels är naturvetenskapligt skolad (läkare), dels utövande konstnär, har i denna bok samlat tankar och erfarenheter kring den mänskliga intelligensens uppbyggnad och funktion. Han fruktar att vi i vår kultur överbetonar den logiska intelligensens utveckling på bekostnad av intelligensens djupare skikt, bildtänkandet, kreativiteten och känslomässiga förståendet av sammanhang. I "tankar, teser och epigram" redogör han för egna erfarenheter från sitt arbete med samtalsterapier och visar hur vi i våra liv styrs av krafter som inte är åtkomliga genom logiskt resonande och som verkar "genom försätlig matning med känslomässig information" och i extrema fall kan förmå oss att t o m gå i döden för en sak vars betydelse vi egentligen inte känner till. "Familjebudskapet", som förf. redogjort för i annat sammanhang, är ett exempel på ett omedvetet budskap som har en enorm kraft just genom att det är omedvetet och därför inte låter sig hanteras. Boken är lättläst – alla fackuttryck förklaras noga. Den vänder sig inte till någon speciell yrkesgrupp men kan naturligtvis vara av speciellt intresse för alla som arbetar pedagogiskt eller terapeutiskt med människor.

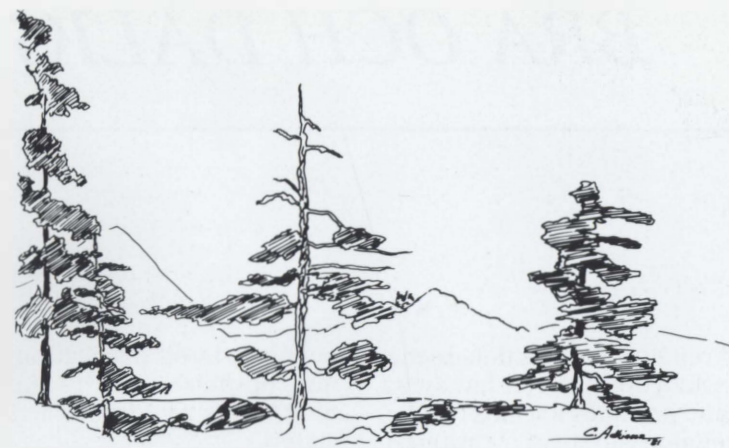
Hellis Sylvan

EKONOMI OCH NÄRINGSVÄSEN

STÉN, INGRID. Naturlära mat. Utan mjölk, smör och ost. ICA (Hälsoserien). 96 s. Ill. reg.

Qca BN 0673014-3E "Naturnära mat" är här liktydigt med vegetarisk kost utan mejeriprodukter, s k vegankost. Efter en kortare, allmän inledning med råd och synpunkter övergår förf. till att i en rikhaltig receptsamling dela med sig av sin mångåriga erfarenhet som vegetarisk matlagerska. Recepten på sallader, soppor, varmrätter, såser, efterrätter, bröd och drycker är alla fantasifullt varierade och föredömligt enkla i tillagningen. Beträffande den i recepten ofta använda gullvivan saknar man en anmärkning om att växten på många håll är fridlyst. Fyra färgplanscher i helsidesformat förstärker intrycket av att råkostätande alls icke är trist. Övriga illustrationer är åtta sidor teckningar av örter, skickligt utförda av Birgitta Steger. Tyvärr är teckningarna på grund av det lilla formatet svårtydda för den botaniskt fåkunnige. Menyförslag och receptregister avslutar.

Barbro Malmberg

Varför inte ta det lugnt
slappna av
och låt mig ta över –
för ju mer ni stressar och hetsar er genom livet
desto mindre får ni gjort.

Försök leva med i naturens rytm
följ hennes rörelser
och gör det som ska göras
glatt, enkelt och naturligt.

Varför inte njuta av tillvaron
i stället för att gå genom livet med bister uppsyn
fast besluten att göra det eller det
utan någon som helst glädje eller kärlek.

Livet är faktiskt underbart
när du har rätt inställning till det
när du är i harmoni med det
och slutar slå ifrån dig åt alla håll.

Jag har ju sagt till dig
att om du längtar efter någonting tillräckligt intensivt
så får du det!

Men se alltid till att det du önskar gagnar helheten,
och försök inte skaffa dig saker för egen del,
för om dina motiv är själviska
kan inte din önskan leda till något gott.

När du företar dig någonting – vad det än är –
så gör det helhjärtat
eller inte alls.

Det här är oerhört viktigt.
Alltför många människor gör ett jobb
bara för att de tycker att de måste göra det
och sedan undrar de varför livet är så trist och enformigt.
Det är inte att leva. Det är att bara existera,
och det är inte så jag vill att du ska leva.
Det där är inte det strålande, härliga liv
som jag enträget berättar för dig om.

Du har ju en självklar rättighet till det liv jag lovat dig
men om du inte kräver ut din rätt
har du ingen annan än dig själv att skylla.

Kräv det som är ditt
var tacksam för det
och låt det genomtränga och upplysa hela din tillvaro.
Sluta tala om det
och höra andra tala om det
Ta emot det bara!
Det är så enkelt.

Ur "Footprints on the Path" av Eileen Caddy
Övers. Maria Adkinson. Ill. Charles Adkinson
Reprinted by permission of the Findhorn Foundation

BRA OCH DÅLIG RELIGION

Om vad religion är finns delade meningar. Olika definitioner har synts. Och ibland används karakteristiker som "religionssurrogat", "pseudo-religion" och "icke-religion" för att ge uttryck åt en värdering av vad religion inte är.

Vad finns det då för skillnader mellan äkta och icke äkta religion? Vad kännetecknar den äkta varan, och vad är utmärkande för surrogatet?

Är det äkta som kyrkoherden predikar, eller pastorn i friförsamlingen, men oäkta vad Hare Krishna-rörelsen, Ramakrishna-missionen eller Siddha Yoga Dham förkunnar? Är det rätt och riktigt att tro på en Gud som befinner sig utanför sin skapelse, men orätt att uppfatta världsalltet som Guds tankar?

Vad som är *sant* om de yttersta tingen torde ingen klok kunna svara på. Men vad är skillnaden mellan *bra* och *dålig* religion?

I bra religion finns djupsinniga, i förstånd och vetande grundade föreställningar om världens och människans natur. I dålig religion råder vidskepliga idéer, som den goda eftertanken reser sig upp emot.

Bra religion mår människor bra av. Den skadar ingen, men ger in-

nehåll åt livet, inspiration och livslust, optimism och tro på en "mening". Bra religion är medicin för själen.

Men dålig religion skapar rädsla, ångest och fanatism med förföljelser, krig och brott, inskränkthet och strid mot humanism, litteratur och vetenskap.

Dålig religion formar hårda och själviska människor. Bra religion skapar goda medmänniskor, kärlek och kamp för en bättre värld.

Är det bra religion att tro på en Gud som befinner sig någon annanstans än i sin skapelse, eller är det bra religion att uppfatta Gud som ett med allt: ett universum som tankar och vars tankar är det som finns?

Är det bra religion att tro att universums skapare blivit född en gång som människa på delvis övernaturlig väg, eller är det bra religion att se Gud i allt?

Är det bra religion att tro på ett enda liv och därefter domen, eller är det bra religion att tro på en kedja av återfödelser, under vilka personligheten utvecklas till allt högre medvetenhet – eller tro att människan vid döden smälter in i universums själ?

Det är bra religion att bekänna

sig till en kärlekslära – ja! – men är det bra religion att bygga upp en pampig kyrka i denna läras namn vilken betalar ut feta löner åt sitt prästerskap?

Är det bra religion att tro att människan är "fattig, syndig", eller är det bra religion att tro på enheten mellan världssjälen och den individuella själen – varvid ditt väsen är Guds väsen och din nästa du själv i annan form – och att denna enhet kan upplevas genom yoga och meditation?

Är det tron att Gud har försonat sig med den mänsklighet han skapat genom sin "sons" offerdöd på korset, som är äkta religion? Är det tron på syndaförlåtelse genom Guds nåd som är äkta – och tron på de egna handlingarnas och strävandenas betydelse som är surrogat?

Är det tron att sanningen finns meddelad av Gud genom en viss bok och en viss människa som är den äkta religionen – eller är det den mystiska upplevelsen eller den filosofiska förståelsen av att vara "ett med allt" som är äkta?

Människor borde ta dessa frågor under övervägande. Det kunde leda till en radikal omvärdering av vad som är äkta på religionens område.

SM

SÖKAREN

Nr 4 1981 Årgång 18
Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3
Postgiro: 70 60 47 -8
Bankgiro: 372 -8128
Telefon: 08/69 60 27

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Sökaren är en oberoende tidskrift för livsåskådningsfrågor, där skilda meningar kan föras fram.

För varor och tjänster som utbjuds i annonser i denna tidskrift svarar endast annonsörerna själva.

Tryckt hos Smålandspostens Boktr. AB, Växjö 1981

ISSN 0038 - 0504

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 76: -
Halvår 40: -

Annonsspriser (moms tillkommer):
Helsida 1.000: -, halvsida 600: -, småannonser 20: - per spalt-cm men minst 60: -.

INNEHÅLL:

Åsa Freij:
Galleri Medmera 2

Erlendur Haraldsson:
"En död uppväcks" 8

Vetenskap och mystik 11

Åsa Freij:

Mentalismen ändrade hans liv 12

Åsa Freij:

Bron till den inre kraftkällan 14

Bertil Falk:

Ekumenisk ljusständning 16

Einar Øygarden:

Slagrutan 18

Heikki Virtanen:

Ifologiska Sällskapet 20

Svensk spiritualism i dag 24

Åsa Freij:

Lägret 26

Nu — onsdag 6 maj — öppnar vi

BOOKSHOP
EAST & WEST

Nybrogatan 26, Stockholm
strax nedanför Östermalmstorg

Specialbokhandel

för nytt och antikvariskt inom

psykologi

filosofi

religion

mystik

New Age-litteratur.

Vi har också en liten avdelning med
nya och begagnade skivor och kassetter
— klassiskt och meditationsmusik.

I vår läshörna kan Du även ta del av
intressanta facktidskrifter.

Dina specialbeställningar — svenska som
utländska — tar vi mer än gärna emot.

Välkommen att titta, läsa, lyssna, köpa
och kanske även sälja böcker.

Eva Lindström • Jan Vintilescu